Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست

سریزه.. ۱
لمونځ ۵
نیت او هدف ۱۰
قبله... ۱۳
د لمانځه حرکات.. ۱۷
قیام ۱۹
تسبیح.. ۲۲
تعوذ ۲۴
فاتحه ۲۶
د الله جل جلاله د اسماوو لنډه پېژندنه.................. ۳۹
قرائت ۴۲
رکوع... ۴۴
سجده.. ۴۹
قعده ۵۳
دعرفات دعا ۵۸
د طایف دعا ۶۰
سلام.. ۶۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمونځ د ښېګنو سرچينه.. ۶۳
لمونځ د مضطرب زړه درمل.. ۶۹
په جګړوکي د بري عامل.. ۷۵
د اسلامي حکومت لومړی دنده ۷۸
د ناصالح خلف ننبه.. ۸۱
لمونځ دکچه خویونو مانع ۸۳
د مسجد سمسوروونکی.. ۸۷
د مسجد آداب ۹۱
د لمانځه او جماعت تارك ۹۸
قنوت.. ۱۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

سریزه

لمونځ ترټولو مهم او ستر عبادت دی، په اسلام کې تر بل هر عبادت نه پر لمانځه زیات تأکید شوی، هومره تأکید چې پربښودل ئې له اسلام نه د وتلو نښه او په ادا کولو کې ئې کسالت د نفاق علامت ګڼل شوې، ګواکې دا لمونځ دی چې مسلمان له کافر نه او مؤمن له منافق نه بېلوي. د لمانځه په اهمیت هلته پوهېدی شو چې په قرآن کې د هغه په هکله په جدي او مکرر تأکید او پخپله د لمانځه د حرکاتو اوالفاظو په معنی او مقصد پوه شو.

متأسفانه له اسلام نه د لېري والي او د اسلامي عباداتو له روح او مقصد نه د بې خبرۍ په وجه، نن نه یوازې په عوامو کې، بلکې په اسلام د پوهې مدعیانو کې هم لمونځ په یوه شکلې او تشریفاتي حرکت یا دود او عادت بدل شوی.

ښایي تاسو فکر وکړئ چې که د لمانځه حرکات او الفاظ مو

د فقهي احکامو مطابق وي نو حتماً به مو لمونځ مکمل او د الله په نزد مقبول وي. خو کېدی شي حقيقت داسي نه وي. زه بلنه درکوم چي لومړی دا رساله ولولئ، بيا د خپل لمانځه په هکله قضاوت وکړئ چي ستاسو لمونځ، عبادت دی که عادت؟ او څومره بايد د خپلو لمونځونو د قبلېدو طمع ولرئ؟

په حقيقت کي لمونځ، الله ته د وړاندي کېدو لپاره، له خاص احساس او شعور نه راولاړ شوي ځانګړي ارادي حرکات او اقوال دي چي که د لمانځه له پيل نه ترپايه مراعات نشي لمونځ ناقص دی.

پدې لنډي رسالې کي به د لمانځه په اړه په لاندي مسايلو بحث کوو:

د لمانځه نيت او هدف ئې.

قبله او مقصد ئې.

د لمانځه حرکات او محرکات ئې.

الفاظ او معنا ئې.

روحيه او مربوط شعور ئې.

د لمانځه اغېزي.

خدايه! زمونږ هغه لمونځونه د خپل وسيع کرم او لطف له مخي قبول کړې چي نه ئې د حرکاتو په مفهوم او مقصد پوهېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

او نه ئې د الفاظو په معنا، هم ئې له روح نه غافل وو او هم له غوښتنو، له پلار نیکه نه په میراث پاتې د یوه دود، دستور او یا یوه تکراري عادت په څېر مو ترسره کړی، حرکات او الفاظ مو د فقهي احکامو مطابق، خو له روح، معنی او شعور نه خالي.

الهي! مونږ ته د هغه لمانځه توفیق او خوند راپه برخه کړې چې د مؤمن معراج دی، د معنوي ارتقا په لور ئې د روح د الوتنې مهال، له محبوب معبود سره وصال، د جهاد په سنګرونو کې وسله او ډال، په ستونزو او کړاوونو کې د مستعان خدای جل شأنه د مرستې ترلاسه کولو ذریعه، پرېشانه زړونو لپاره ډاډ، د بیچاره وو چاره، د لار ورکو لارښود، له منکر نه د مخنیوي وسیله، د دعاګانو د اجابت واسطه او د بنده له بندګي نه د کاملې آزادۍ د قیامونو مقدمه ده.

په رښتیا، چا چې د الله له ښه پېژندو وروسته په واقعي معنا او شعوري توګه خدای جل شأنه ته مخ کړی وي، ده ته د تسلیمۍ په مفهوم ئې لاسونه اوچت کړي وي، په ژبه او په خپل هر حرکت سره ئې د ده په عظمت او لویي اعتراف کړی وي، هغه ته لاس په نامه دربدلی وي او له الله جل شأنه سره ئې پدې خبرې مسلسل او مکرر تعهد کړی وي چې له تا نه پرته د بل چا عبادت نه کوم، له تا نه پرته بل چا ته د احتیاج لاس نه اوږدوم. او له زړه نه ئې په شعوري توګه خدای جل جلاله ته انحنا کړې وي او د هغه په وړاندې ئې د انقیاد تندی پر ځمکه ایښی وي، څنګه ممکن ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي داسي انسان به له خدايه پرته بل ته سر ټيټ کړی، څنګه به د بل بندګي وکړي او څنګه به د شيطان په پله پل کېږدي او په ناروا لارو به د تلو اراده وکړي؟!

د لمانځه په معنا، تاثير او د انسان او د ده د ټولني په جوړولو کي د هغه په اغېز د ښه پوهېدو لپاره دا رساله ليکل شوې. هيله مي دا ده چي هرڅوك د دې رسالې له لوستلو نه وروسته لمونځ کوي ما له خپلو دعاګانو هېر نکړي.

اللهم لاتجعلنا من اَلّمُصلّيِنَالّذِينَ هُمْ عَن صلاتهِمْ ساهُونَ

الهي! له هغو لمونځ کوونکو څخه مو ومه ګرځوې چي له خپل لمانځه نه غافل وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمونځ

د الصلوة ښه او دقيقه لغوي معنى لمونځ ده چي له لمانځني او تجليل نه اخيستل شوى، يعنى لمونځ په حقيقت كي د خداى جل شأنه په جلال او عظمت اعتراف كول دي. د لمانځه په الفاظو او حركاتو سره د لوى خداى لمانځنه او تعظيم ترسره كېږي.

ځيني د الصلوة ريښه صلة ګڼي چي پدې توګه لمونځ د الله او بنده ترمنځ د پيوستون او د اړيكو ټينګولو معنا وركوي. په حقيقت كي لمونځ هم د انسان رابطه له الله جل شأنه سره په مكرر او پرله پسې ډول ټينګوي او هم انسانان په خپلو منځونو كي يو بل ته نږدې كوي او د دوى ببېلي ببېلي قبلې يو كوي.

ستاسو لمونځ، يو مقدس روحاني ملكوتي سفر او د الله په لوري د روح الوتنه ده. ته غواړې له الله تعالى سره خپلي اړيكي تجديد كړې، د هغه په وړاندي ودرېږې او له هغه سره مخامخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تکلم وکړي، د همدې لپاره باید ستا هرڅه پاك او ستره وي، دا مقدس سفر له تا نه د عقیدې پاکوالی، د وجود پاکي، د ودرېدو د ځای پاکوالی او د جامو پاکي غواړي.

باید دې ته متوجه وې چي که الله جل شأنه ستا لمونځ، له معمولي ظاهري نجاست او ناپاکۍ سره نه قبلوي، نو په هغه صورت کي به څنگه ستا لمونځ قبول کړي چي:

ستا عقیده د شرك په رجس او پلیدي ناپاکه او ستا افکار او عزایم د شیطان له ناولو وسوسو ډك وي.

ستا د وجود سلول سلول له حرامو جوړ شوی وي، ستا مطعم حرام، ستا ملبس حرام، ستا د معیشت د تامین لاري چاري حرامي، ستا کار کسب، راکړه ورکړه بیع او شراء حرامه. د تن جامې دي حرامي او له حرامو لارو ترلاسه شوې، د خیانت، رشوت، غلا ، د بل په حق د تېري له لاري.

ستا مصلی او هغه ځمکه چي تهورباندي ودرېږې او الله جل جلاله تهورباندي سجده کوې، په ظاهر کي پاکه، خو په باطن کي له حرامو لارو ترلاسه شوې.

ما ته ووایه! له دې ناپاکۍ او نجاست سره سره به، پاك رب چي یوازي د پاك بنده پاك عبادت قبلوي، ستا داسي لمونځ څنگه قبول کړي؟

پیغمبر علیه السلام فرمایي: د هغه چا دعا به الله جل شأنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګه قبوله کړي چي که څه هم له لېري ځایه، له اوږده مزل نه وروسته کعبې ته رسېدلی، د اوږده سفر آثار ئې په خیرنو جامو او په دوړو لړلو ویښتانو کي ځرګند دي، د حجرالاسود مخي ته ولاړ دی، د دعا لاسونه ئې اوچت کړي، خو مطعم (خواړه) ئې حرام دي او ملبس (جامې) ئې حرامي دي!!

عن ابي هريرة (رضي الله عنه) عن النبي صلى الله عليه وسلم قال في الرجل يطيل السفر اشعث اغبريمد يديه الى السماء يارب يارب، ومطعمه حرام وملبسه حرام وغذي بالحرام فانى يستجابُ لَهُ.

زما لمونځ کوونکیه وروره!

ته د لمانځه لپاره اودس کوې، ستا اودس یوه ظاهري بڼه لري چي د مخ، لاس، پښو پرېمنځل او د سر مسح کول دي خو د دې ظاهري حرکت ترشا ژور معنوي مفاهیم مضمر دي. د دې حرکت معنا او تقاضا دا ده چي له هر هغه ناولي او حرام کار نه چي په لاس تر سره کېږي، لاسونه پرېمنځم، خپل لاس تل پاك ساتم، له داسي عمل نه چي الله ته مي مختورن کړي ډډه کوم، غواړم مخ مي تل سپین وي، په طمعي او سوال سره خپل وقار او عزت نه ختموم.

خو له مي پاکه ساتم، نه حرام خوراك پرې کوم او نه حرامه وینا، له هري ناپاکي خبري، دروغ، دوکې، غیبت، نمامت او شیطانت نه ئې خوندي ساتم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له سرنه مي ټول غلط افکار، ناجایز عزایم، ناروا شیطاني منصوبې، د مسلمان لپاره دسیسې، له باطل سره علاقه او له مفسدینو سره تعلق، لېري غورځوم، په خپل سر پاك لاس راکاږم او هر راز پلیدي ترې پاکوم.

پښې مي مینځم، په پښو مي د حرام کار په لوري له تګ نه ډډه کوم، دا پښې به ما فقط د الله په لوري او د حق په پاکیزه لار بیايي او هیڅکله به د پلید شیطان په ناولي پل، پل کښېنږدم.

ستا د لاس، مخ او پښو پرېمنځلو او د سر مسح کولو به څه اهمیت وي که همدا جوارح دي ټول په حرامو کړو وړو کي مصروف او سلول سلول دي له حرامو ډك او شپه ورځ د پلید شیطان په خدمت کي وي.

هغه ژبه چي له اودس او لمانځه نه مخکي او وروسته په حرامه وینا خوځېږي، هغه لاسونه چي په ناولو کارونو اخته وي، هغه ګوتي چي ناروا لیکني کوي، د باطل په خدمت کي او د ظالم ظلم توجیه کوي او د مفسد تکریم او ستاینه کوي، څنګه ومنم چي دا خو له، دا ګوتي او دا لاسونه پرېمنځل شوي؟! پداسي پرېمنځلو سره خو انسان کولی شي له اسرارو نه بې خبره انسان دوکه کړي خو علیم، خبیر او په اسرارو پوه خدای به څنګه دوکه کړي؟!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمونځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نيت او هدف

ته به گمان کوې چې ښايي د لمانځه نيت يوازي همدا څو الفاظ دي چې په ژبه ئې تکراروې: د دې وخت دومره رکعته لمونځ کوم... پدې امام پسې مي اقتدا وکړه، مخ مي د قبلې په لوري کړ...)

خو کېدی شي په خولې د همدې الفاظو له تکرار سره، تا اصلاً د لمانځه نيت نه وي کړی، دا ځکه چې نيت د زړه کار دی نه د ژبي.

ستا نيت په هغه صورت کي صحيح دی چي د زړه له کومي دي ويلي وي چي: د الله **جل جلاله** په وړاندي ودرېږم، د ده د رضا د حصول لپاره، له ده سره د راز او نياز په خاطر، د ده د لمانځني او له ده سره د خپل پيوستون ټينگولو لپاره د ده له امر سره سم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمونځ کوم. هغه زما رب دی، زما د هرڅه واکمن دی، د هستي هرڅه د ده په اختیار کي دي، د مرګ، ژوند فیصله هغه کوي، همدی دی چي رزق او روزي راکوي، زما د عزت او ذلت پرېکړه هغه کوي، زه په هرڅه کي هغه ته اړيم، زما سترګي د ده په اراده لار راته ښیيي، زما زړه، دماغ، اعصاب او حواس د ده په امر کار کوي. زما خوب ویښه د ده په امر ده، زما مشکلات هغه راته آسانوي، له کړاوونو د وتلو لاري هغه راته پرانیزي، پدې عالم کي یوازي هغه څه کېدی شي چي دی ئې وغواړي او څه چي دی ئې کېدل وغواړي که څه هم ټول عالم د هغه د مخنیوي لپاره ملاوتړي هرومرو به ترسره کېږي، او څه چي دی ئې ونه غواړي نشي کېدی، که څه هم د کائناتو ټول ځواکونه د هغه د تحقق هڅه وکړي.

چي کله ته په همدې نیت او له همدې شعور سره په لمانځه ودرېدلی یې، نو تا واقعاً د لمانځه نیت کړی.

ستا لمونځ، په همدې نیت او د هغه ترشا له همدې ایماني شعور سره، د الله اکبر په ستر شعار پیل کېږي، ستا د نیت خلاصه او ستا د هغه خاص شعور او انګېرني حاصل په همدې شعار کي راڅرګند شوی:

الله جل جلاله تر ټولو ستر دی.

تر هغه هم چي زه ئې فکر کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او زه چي همدا اوس اوس په خپل لمانځه سره څه کوم د الله د عظمت او لويي په وړاندي ډېر ډېر وړوکی حرکت دی، هغه تردې ډېر ډېر ستر دی.

که تا په رښتيا او د زړه له کومي او په شعوري توگه دا شعار ورکړی وي، نو په خدای قسم چي له الله نه پرته به هيڅکله د هيچا لويي په تا کي وېره او حيرانتيا راو لاړه نکړي، د دنيا هر ستر ځواك به د الله جل جلاله د لويي په مقابل کي تا ته وړوکی او ضعيف مخلوق برېښي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قبله

ته د دنيا د ټولو مسلمانانو سره يوځاى هره ورځ څو څو ځله، د يوه خاص ځاى په لوري مخ كوې او لمونځ ترسره كوې چې هغه ستا او د دوى ګډه يوازنۍ قبله (مخ لورى) دى.

هغه د خداى كور (بيت الله) دى، يعنى ته له خپلو نورو مسلمانو ورونړو سره يوځاى په وار وار د خداى جل جلاله د كور په لوري مخه كوې او پدې سره عملاً دا عزم اعلانوې چې له الله جل جلاله نه پرته د بل چا كورته نه مخه كوم، نه پناه ورړم او نه ئې دره ټكوم.

ته ډېر خلك دا سي ګورې چې قبله ئې د الله جل جلاله كور نه، بلكي د دنيا د واكمنانو قصرونه وي، مخه ئې همدې قصرونو ته، طمع ئې له همدې قصرونو نه، وېره ئې له همدې قصرونو نه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

طواف ئې د همدې قصرونو، د دې قصرونو د خاوندانو احترام ئې په زړه کې او د دوی لويي او عظمت ئې په دماغ مسلط.

آه، څومره ډېر خلك داسي ګورم چې په ظاهرکې ئې مخه د خدای د کور په لوري وي خو په حقيقت کې د دوی د زړونو قبلې نوري وي، په هماغه وخت کې چې د بيت الله په لوري ئې مخه وي، زړه ئې نورو قبلو ته متوجه وي.

هغه څوك چې په شپه ورځ کې پنځه ځله په واقعي معنی او له دې شعور سره قبلې ته مخه کوي چې زه د ځمکې او آسمانونو او ټول عالم د رب د کور لوري ته مخه کوم او د هغه دروازه ټکوم، آيا ممکنه ده بلې دړې ته ودرېږي او د بل کور طواف وکړي؟

د کور يووالی د هغه کور اوسېدونکي سره متحد کوي او په دوی کې د يووالي احساس راولاړوي، د يوې کورنۍ غړي پدې خاطر يوه کورنۍ او يو موټی وي چې کور ئې ګډ دی، د يوه ټبر خلك د کور د بېلوالي په وجه ورو ورو هومره سره لېري شي لکه پردي.

له نورو سره يوځای د الله د کور په لوري مخه کول او د يوه معبود دړې ته د ودرېدو معنی دا ده چې ستا د قبلې ورور، ستا ورور او ستا د لويي ديني کورنۍ غړی دی.

ډېر خلك داسي دي چې د قبلې د سم او دقيق استقامت معلومولو لپاره ښه غور او احتياط کوي، حتی قطب نما په جيب

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي ګرځوي، خو که د دوی د زړه کیفیت معلوم کړې پوه به شې چي د دوی د زړونو قبلې څومره کږې دي او څومره له اصلي قبلې په معنوي لحاظ کاږه ودرېږي.

ډېر د تقوی مدعیان بیا داسي دي چي بل کس په څو سانتي متره، د ده له تخمیني قبلې نه یوې بلي خوا ته په ودرېدو تکفیروي، پداسي حال کي چي د قبلې مالك خدای، هغه چاته چي نیت ئې سم وي او د قبلې په لوري د خپل استقامت سمولو لازم دقت او احتیاط ئې کړی وي وایي:

فَأَيْنَمَا تُوَلُّوا فَثَمَّ وَجْهُ اللّهِ البقرة: ۱۱۵

نو هري خواته چي مخ کړئ، اللّٰه په هماغه لوري کي دی.

پدې حالت کي چي هري خواته لمونځ وکړې ستا لمونځ قبلېږي که څه هم اشتباهاً له قبلې نه بل لوري ته ودرېدلی وې. ډېر جنابان بیا داسي دي چي له بل سره په یوې فرعي او جزئي مسئلې کي د اختلاف په وجه، د خپلي قبلې ورور تکفیروي او د هغه په خلاف هرڅه ویل او هر څه کول جائز ګڼي. حال دا چي د قبلې په مقصد پوه، زمونږ د مذهب امام ابوحنیفه (رح) وایي:

لانُکفرُ اهل قبلتنا

مونږ د خپلي قبلې اهل نه تکفیروو.

په داسي حال کي چي د قبلې د یووالي یو ستر مقصد او هدف دا دی چي د دنیا ټول مسلمانان متحد کړي، خو متأسفانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناپوهان او جاهلان له هماغه څه نه چي عليم او حکيم خداى جل جلاله د مؤمنانو د يووالي لپاره ټاکلي، د اختلاف او افتراق وسيله جوړوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لمانځه حرکات

ستا لمونځ له ګڼ شمېر ډېرو مهمو او با مقصده حرکاتو نه جوړ شوی چي هر یو ئې ځانګړی محرك، علت او حکمت لري.

لومړی حرکت، له لومړي تکبیر سره د دواړو لاسونو پورته کول دي.

ته پوهېږې چي د دنیا په ګوټ ګوټ کي د ټولو انساني ټولنو ترمنځ دا عادت او دود دی چي کله یو بل ته تسلمېږي او د هغه په خلاف له جګړي لاس اخلي نو لاسونه پورته کړي. د لاسونو دا راز پورته کول له جګړي د لاس اخستلو او د تسلیمۍ نښه ده. ته د لمانځه په پیل کي، د الله جل شأنه په وړاندي، پدې حرکت سره له بغاوت نه لاس اخلې او له الله جل جلاله او د ده له سننو سره له جګړي نه خپل برائت او بیزاري او د الله جل جلاله په مقابل کي خپله کامله تسلیمي او انقیاد اعلانوې. نبایي تا به په کومي

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګړې کې، کوم کس داسې لیدلی وي چې د بل په وړاندې ئې لاسونه اوچت کړي وي او د ده له دې حرکت نه ته ښه پوهېدلی یې چې پدې سره هغه مقابل طرف ته څه پیغام لېږل غوښتل او د ځان له خوا ئې هغه ته د کومې خبرې اطمینان ورکولو. خو ما ته ووایه:

آیا کله د لمانځه په ابتدا کې، د تکبیر تحریمه او الله اکبر په ویلو او د لاسونو د پورته کولو په دوران کې، ستا په زړه کې دا خبره راګرځېدلې چې زه د الله په وړاندې له هر راز بغاوت نه لاس اخلم او خدای ته خپله کامله تسلیمي اعلانوم؟ که له دې شعور او احساس سره تا خپل لاسونه نه وي پورته کړي نو ماته ووایه چې لدې حرکت نه ستا مقصد څه وو؟ هسې یو تقلیدي، بې روحه او بې مقصده حرکت؟

عجیبه ده چې ځیني پدې خبره خپلو منځونو کې په شدید اختلاف کې لوېږي چې له تکبیر تحریمه سره باید لاسونه ترغوږونو پورې اوچت شي او که د غوږونو او اوږو ترمنځ او که تر اوږو پورې؟ حال دا چې د هر یوه لپاره د پیغمبر علیه السلام په عمل استناد شوی. خو پدې خبرې نه فکر کوي او نه بحث چې د دې حرکت اصلي مقصد څه دی؟ محرك ئې څه او باید د کوم احساس او شعور مظهر وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

قيام

آيا ستا په ژوند کي کله داسي واقع شوي چي د کوم ستر واکمن دربار ته حاضر شوی وې؟ داسي واکمن چي گمان دي کولو، ته ده ته اړ يې او هغه ستا د احتياجاتو په رفع کولو او ستا د غوښتنو په ترسره کولو قادر وو او تا غوښتل چي د هغه په وړاندي د خپل اخلاص، منني او اطاعت مراتب ثرگند کړې؟ ما ته رښتيا ووايه چي پدې وخت کي ستا د ودرېدو کيفيت، د وينا ثرنگوالی، د احساساتو مظاهره، ثنگه او له کوم احساس او شعور سره توأم او يوځای وو؟

د الله په وړاندي، په لمانځه کي ستا د قيام حالت، ستا د وينا، مشاعرو او احساساتو کيفيت، بايد تر هغه نه ډېر ډېر تفاوت ولري.

لاس په نامه ودرېدل، په حقيقت کي د کامل اطاعت او منني او د خپل آقا اوامرو ته د انقياد نښه ده. ته پدې حرکت سره شيې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي د الله جل جلاله مطیع بنده او د هغه د هر امر ترسره کولو ته چمتو یې.

آیا ستا په ژوند کي کله داسي هم واقع شوي چي تا په لمانځه کي د قیام په وخت کي داسي انګېرلې وي چي ته اوس اوس د ځمکي او آسمانونو د ستر مالك الملك رب په وړاندي ولاړ يې؟ داسي چي ته یې په خپلو سترګو ګورې، او که داسي نه وي او ته لاتر اوسه په روحي او معنوي لحاظ دومره لوړ او اوچت نه یې تللی نو کم له کمه دا احساس کوې چي الله جل شأنه، همدا اوس اوس تا ته ګوري او ستا هر حرکت ويني او هره خبره دي اوري. که کومه ورځ، په کوم لمانځه کي، تا ته په خپل قیام کي همدا حالت راپیدا شوی وي همدا او فقط همدا ستا واقعي لمونځ وو. خو که تر اوسه هیڅکله داسي نه وي شوي، نو زه تا ته وایم چي تا لاتراوسه لمونځ ندی کړی، له دې نه وروسته تصمیم ونیسه چي واقعي لمونځ وکړې.

آیا په کوم لمانځه کي، پدې خاطر ستا زړه لړزېدلی او له وېري او هیبت نه ستا وېښتان زیږه شوي چي فکر دي کړی وي د رب العالمین، قهار او جبار خدای جل شأنه په وړاندي ولاړ یې؟ که داسي نه وي شوي نو تا تر اوسه واقعي لمونځ ندی کړی، ځکه الله جل شأنه فرمایي:

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَت قُلُوبهُمْ وَ إِذَا تُلِيَت عَلَيهِمْ ءَايَتُهُ زَادَتهُمْ إِيمَناً وَ عَلى رَبِّهِمْ يَتَوكلُونَ*

(c) ketabton.com: The Digital Library

الانفال: ۲

مؤمنان فقط هغه دي چي کله د الله یادونه وشي زړونه ئې رپېږي او چي کله د ده آیتونه وربانديي تلاوت شي ایمان ئې زیاتېږي او په خپل رب توکل کوي.

آیا کله دي د خپلو ګناهونو او قصور او یا د بخښونکي رحمان خدای جل شأنه د وسیع پیرزوینو او رحمت په رایادولو سره له سترګو نه اوښکي بهېدلي؟ او آیا کله داسي شوي چي د سخت اضطراب او پرېشانۍ په حالت کي، ته لمانځه ته پورته شوی یې او په همدې لمانځه سره ستا ټوله پرېشاني رفع شوې او شدید اضطراب دي په سخت ډاډمن سکون او اطمینان بدل شوی وي؟

که داسي نه وي شوي نو ښایي ستا لمونځ، لمونځ نه بلکي یو عادت وو، دا ځکه چي الله جل شأنه فرمایي:

اَلا بِذِکرِاللهِ تَطمَئِنُ القُلُوب

پام چي د الله په یادولو سره زړونه ډاډه کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تسبیح

د قیام په پیل کي، له الله جل شأنه سره ستا خبري، پدغو الفاظو شروع کیږي:

سُبْحَانَكَ اللّهُمّ وَبِحَمْدِكَ وتَبَارَكَ اسْمُكَ وَتَعَالَى جَدُّكَ وَلَا إِلَهَ غَيْرُكَ*

رواه مسلم و الترمذی

پاکي ده تالره اې باري خدایه او ستاینې دي تا لره، او بابرکته دی نوم ستا او اوچت دی شأن ستا ، له تا نه پرته بل معبود نشته.

پدغو مختصرو کلمو کي هومره عظمت او دومره وسیع مطالب پراته دي چي په نورو الفاظو د هغې بیانول ډېر گران دی، یعني:

ای زما ربه! ته په خپل ذات، صفاتو او افعالو کي له هر عیب او نقص نه منزه او پاك یې. تا چي څه پیدا کړي، ته چي څنگه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې عالم پالنه، ساتنه او روزنه کوې، ستا په اراده او ستا د سننو مطابق چې پدې هستي کي څه کېږي، څه له نيست نه هست کېږي، څه د کمال په لوري درومي او څه په زوال محکومېږي...؟ پدې ټولو کي نه يوازي دا چې د عيب او نقص هېڅ نښه نه ګورو، بلکي په هرڅه کي خاص حکمت او مصلحت ګورو، پدې ټولو کي ته د هغو ستاينو وړ يې چې ستاله شان سره ښايي، برکتونه ټول ستا له مبارك نامه سره تړلي او د خير او برکت هره دړه يوازي ستا په نامه خلاصېږي. ستا لويي او شان ډېر ډېر اوچت دی. له تا نه پرته بل داسي څوك په ټوله هستي کي نه ګورو چې د عبادت وړ وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعوذ

له تسبیح نه وروسته ستا بعدي وینا دا ده:

اَعُوذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّیطٰنِ الرَّجِیم

له رټل شوي شیطان نه الله ته پناه وړم.

له شیطان نه الله ته د پناه وړلو معنی یوازې دا نده چې ته غواړې د شیطان له وسوسو او لدې نه چې ستا په زړه او دماغ مسلط شي، په تا کې غلط عزایم راولاړ کړي، د گناه په لوري دې وهڅوي او احساسات او مشاعر دې ناولي کړي، الله جل شأنه تا په خپله پناه کې وساتي او د هغه له شر نه دې وژغوري، بلکې د دې معنی دا هم ده چې ته د دغو الفاظو په ویلو سره، له ټولو هغو صفاتو نه الله ته پناه وړې د کوم په وجه چې شیطان د الله له رحمت نه ورټل شو او په لعنت اخته شو، چې ستر ستر ئې دا دي:

شیطان کبر وکړ، ځان ئې تر بل اوچت وگڼلو، وئې ویل: زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اصل کي تر هغه بل نه غوره يم، زه له اور نه پيدا شوی يم او هغه له خاوري. پرنورو د لويي غوښتنه ئې وکړه، کله چي د ځمکي د خلافت مقام لده نه پرته بل ته ورکړی شو، لوړه ئې وکړه چي هرو مرو به د ده د بې لاري کولو او په خپلي ورکړی شوې وظيفې کي د ناکامولو لپاره، په هر قدم کي هغه ته کمين نيسم او له هري خوا به پرې حملې کوم، د دې لپاره چي ثابته کړي دی د نوموړي مقام لپاره تر آدم عليه السلام نه وړ او شايسته وو.

له جنت نه ئې د آدم عليه السلام د ايستلو هڅه پيل کړه، د دې لپاره ئې د دوکې اوغولولو او په دروغو د لوړي او قسم کولو لار اختيار کړه، د دوستئ په جامه کي ئې له آدم سره دشمني وکړه، د آدم عليه السلام او د ده د اولادې د بربنډولو او د عريانئ طرف ته د بېولو سعی ئې وکړه او هغه هم په دوی د حرامي مېوې او د حرام رزق د خوړلو له لاري، ځکه هغه پوهېدو چي د انسان د بربنډېدو، سپکېدو او لوڅېدو، لويه وجه په حلال او جايز رزق عدم اکتفا او حرام رزق ته لاس اچول دي.

خو که ته د همدې جملې په ويلو سره، هره ورځ په وار وار له رټل شوي شيطان نه الله ته پناه وړې، خو عملاً گام په گام د شيطان په پله پل ږدې او ټول هغه کارونه کوې چي د هغه په وجه شيطان، د الله جل شأنه له رحمت نه رټل شوی، پدې صورت کي ته يا دروغ وايې او يا پدې نه پوهېږې چي ستا د دغو الفاظو معنی څه ده؟

فاتحه

بیا ته "بِسمِ اللّهِ الرّحْمَنِ الرّحِيمِ" وايې، يعنې:

د هغه الله په نامه پيل کوم چې ډېر رحم کوونکی او د ډېري پيرزويني خاوند دی.

او ورپسې، د فاتحې سوره چې د ټول عظيم الشان قرآن خلاصه ده او د قرآن ټول مطالب په موجزه توګه په همدې مختصرې سورې کې راغلي، لولې:

الْحَمْدُ للّه رَب الْعَلَمِينَ * الرّحْمَنِ الرّحِيمِ * مَلك يَوْمِ الدّينِ * إِيّاك نَعْبُدُ وَ إِيّاك نَستَعِينُ * اهْدنَا الصرَط الْمُستَقِيمَ * صِرَط الّذِينَ أَنْعَمْت عَلَيْهِمْ * غَيرِ الْمَغْضوبِ

(c) ketabton.com: The Digital Library

عَلَيْهِمْ وَلا الضالِّينَ" آمين

ټولې ستاينې د عالمونو رب "الله" لره دي. هغه ډېر رحم کوونکی، د ډېرې پېرزوينې خاوند، د بدلې د ورځې ټولواک، خاص ستا عبادت کوو او خاص له تا نه مرسته غواړو، په سمې لار مو هدايت کړې، د هغو کسانو لار چې تا ورباندې پېرزوينه کړې، نه غضب کړی شوي او نه بې لارې. بارې خدايه دعا مو قبوله کړې.

د فاتحې د سورې په دغو مختصرو اوو آيتونو سره تا په لاندنيو مهمو مطالبو اعتراف کړی:

ټولې ستاينې هغه الله لره دي چې د عالمونو پالونکی او ساتونکی دی، چې پدې خور عالم کې هرې خوا ته، زه د هغه د ربوبيت، پالنې او روزنې ښکاره مظاهر او نښې گورم، زه چې د دې هستې هرې خوا ته مخ واړوم، گورم چې هر څه له هېڅ نه پيل شي، ورو ورو ستر شي، د کمال په لورې وده ورکړی شي، د خپلې ارتقاء او کمال آخرې پوړې ته ورسولی شي، يو ضروري او لازم کار ورباندې ترسره شي، يو ضرورت ورباندې رفع کړی شي، يوه خلا ورباندې ډکه کړی شي، بيا ئې زوال پيل شي، په زړښت او مرگ محکوم شي او ځای ئې بل ته خالي کړی شي. دا کار هره شېبه، هرې خوا ته تکرارېږي، د دې مظاهرو تر شا، ما ته د ربوبيت او پالنې يو نامرئي (ناڅرگند) لاس په نظر راځي، هماغه زما الله دی او د دې هستې الله دی، زه نه يوازې پدې عالم کې د روزنې او پالنې يو نامرئي لاس احساسوم، بلکې گورم چې د

هرڅه پیدا ایښت، پالنه، روزنه او ساتنه په ډېر دقت سره ترسره کېږي. د دې عالم په هر جزء او د هرجزء په حرکت او خوځښت کي زه ښایست، ښکلا، کمال، او هدفمندي ګورم. خوشي، بې مقصده، اضافي او غیرضروري شی مي په نظر نه راځي. زما هري خوا ته خواره شیان، هر یو بېل بېل او ټول په ګډه، د خاص مقصد لپاره په کار لګیا دي، د ټولو ترمنځ د نظم، یووالي او ژور تنسیق شاهد یم. د دې عالم همدا ملموس او مشهود کیفیت، زما په ژبه د دې الفاظو د جاري کېدو لامل دی چي:

ټولي ستاینی د عالمونو رب الله لره دي.

همدا راز، زه پدې هستۍ کي د رحمت او پیرزوینی څرګندي نښي او واضح مظاهرګورم: ماشوم لا دنیا ته نه وي راغلی او د خپلي مور په ګېډې کي وي خو د ده ټول حیاتي ضروریات، د خوندورو شیدو په شکل کي د مور په تي کي، مخکي له مخکي ورته تیاري کړی شوې وي. او د مور پلار په زړه کي ئې هومره مینه ورته ځای په ځای شوې وي چي د ده لپاره هر کړاو زغمي، دغه ماشوم ته د ده له احتیاج نه د مخه، څوك روزي برابروي؟ د ده د مور، پلار په زړه کي دا مینه چا اچولې؟ دا څوك دی چي د انسان، حیوان او نبات هر ضرورت ته ځواب وایي؟ د رڼا، تودوخي، اوبو او هوا انتظام ورته کوي؟ د څښاك اوبه ئې له استعمال نه وروسته، یا د نهرونو له لاري د لویو لویو بحرونو په لور وخوځېږي، تروې او تیزابي شي او یا په ځمکه کي ننوځي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان ته ئې هم له ځمکې راايستل ګران شي او هم ئې له بحرونو بېرته راوړل محال شي، خو ګورو چې د لمر د وړانګو په ذريعه د بحرونو همدا تروې او تيزابي اوبه تبخير او تصفيه شي، دا بخارات د بادونو په ذريعه د آسمان په لوري اوچت کړی شي، هلته د سړې هوا په وجه په وربځو بدل شي، مؤظف بادونه دا وربځې په سر واخلي، ناڅاپي ووېشل شي، هر يو، خپله برخه، په خپل خاص سمت، خاصې منطقې ته د رسولو لپاره وخوځوي، په بېديا او د آوارې په محتاجو او باران ته سترګي په لاره خلکو باندې باران واوروي او په غرونو باندې واورې. ترڅو د دنګو دنګو غرونو په ژورو او پراخو لمنو کې، د واورې کافي ذخيره، د دوبي لپاره خوندي وساتي او بيا د دوبي په سختي ګرمۍ کې چې انسان، حيوان او نبات اوبو ته سخت اړ وي، همدا ذخيره شوې واوره ورو ورو ويلي شي او په نهرونو، کاريزونو او چينو کې د دوی د څښولو لپاره راوخوځېږي او د هر يوه ضرورت رفع کړي.

ټولې ستاينې هغه رب لره دي چې پدې عالم کې د ده د بې انتهاء رحمت او پېرزوينې وسيع آثار او نښې هرې خوا ته خورې ګورم.

همدا راز زه پدې عالم کې د يوه داسي ټولواك ذات د واکمنۍ آثار په ښکاره توګه ګورم چې د هر څه ساتنه کوي، هرڅه د ده په وړاندې منقاد دي. ده چې د هرڅه د پيدا ايښت، خوځښت،

كمال او زوال لپاره كوم مسير او حد ټاكلى، له يوې ذرې انحراف او تغيير نه پرته په هماغه مسير كي درومي.

لمر په خپل وخت، هره ورځ، له خاص ځايه راپورته كېږي، ځمكي ته رڼا او تودوخه وركوي او بيا په ثابت وخت كي په ثابت ځاى كي پرېوځي.

د آسمان پدې پراخي او بې انتهاء غېږي كي په مليونو مليونو ستوري، هريو په خپل مدار كي خوځېږي، د دوى ترمنځ د ټكر او تصادم مخنيوى كېږي، نه يو د بل په مدار كي داخلېږي او نه يو بل جذبوي.

د دې هستي هرڅه د هستي د ساتونكي (مالك) خداى هغو سننو ته غاړه ايښې ده چي ده وضع كړي.

أَ فَغَيرَ دِينِ اللّه يَبْغُونَ وَ لَهُ أَسلَمَ مَن فى السمَوَتِ وَ الأَرْضِ طَوْعاً وَ كَرْهاً وَ إِلَيْهِ يُرْجَعُونَ*

آل عمران: ۸۳

د آسمانونو او ځمكي هرڅه، طوعا اوكرها، (په خوښه او ناخوښه) ده ته غاړه ايښې او د ده لوري ته ګرځول كېږي.

هره ستاينه همغه الله لره ده چي پدې عالم كي د مالك الملك په توګه تصرف كوي او هرڅه د ده واكمني ته منقاد دى. په همدې حالت كي او له مخكنيو آيتونو نه د راولاړ شوي احساس او

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعور په وجه ته له خپل رب سره په یوې ډېرې ستري خبري تعهد کوې او وایې:

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَ إِيَّاكَ نَسْتَعِينُ
یوازي ستا عبادت کوو او یوازي له تا نه مرسته غواړو.

د عبادت معنی مرییتوب دی، او ته پوهېږې چي مریی هغه چاته ویل کېږي چي:

- په بل خرخ شوی وي او خپل واك ئې په کامله توګه هغه ته سپارلی وي.
- د ده په واك کي چي څه وي هغه د ده نه بلکي د ده د آقا او مالك وي.
- هېڅ کار په خپله خوښه او د خپلي مرضي مطابق نشي کولی، یوازي هماغه څه کوي چي خپل آقا ورته امر کړی وي.
- په خپلو ټولو کړو وړو کي د خپل مالك او بادار رضا لټوي، د خپلي رضا لپاره هیڅ نه شي کولی.
- مریي نه شخصي دوست لري او نه دښمن، د آقا دوست ئې دوست او دښمن ئې دښمن وي.

اوس ما ته ووایه: په رښتیا ته چي په لمانځه کي د الله په وړاندي، لاس تړلی ودرېږې او همدغه کلمات تکراروې، آیا کله دي د دې تعهد او ژمني، معنا او مقتضی ته توجه کړې؟ او دې ته

دي پام شوی چي پدې سره تا د خپل رب په وړاندي د کومو کومو سترو سترو خبرو تعهد کړی؟ او آیا پدې تعهداتو دي وفا هم کړې؟

که تا د الله په لار کي خپل ځان، وقت او مال سپمولی وي، خپل مال، نفس او اولاد دي د الله امانت نه وي ګڼلی او د الله په لار کي د هغوی له قربانۍ نه دي ډډه کړې وي،. هر کار دي د خپلي هوی او هوس په حکم ترسره کړی وي، د هېڅ کار په پیل کي دي دې ته نه وي کتلي چي ستا رب تا ته پدې هکله څه حکم کړی، که تا د الله د سخط او غضب په بیه په وار وار د خپل نفس رضا لټولې وي، که تا د خدای له دوستانو سره دښمني او له دښمنانو سره دوستي کړې وي، نو ستا دغه تعهد یو دروغجن تعهد وو، ګواکي په وار وار دي له الله سره دروغجنه ژمنه کړې او هرځل دي خپله ژمنه ماته کړې، ته چي وایې:

إِيّاكَ نَستَعِينُ

معنا ئې دا ده:

خدایه! یوازي او یوازي تا ته د احتیاج لاس اوږدوم، له تا نه پرته د بل چالمن نه نیسم، بل ته طمع نه کوم، تا ځانته کافي ګڼم، عقیده مي دا ده چي هرڅه ستا په واك کي دي، ته د خپلو بندګانو پالنه او روزنه کوې او په هغوی بې انتهاء مهربانه یې، نو ځکه هرڅه فقط له تا نه غواړو.

پدې ترتیب ته په خپل لمانځه کي، له خپل رب سره مکرر

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعهد کوې چي: له تا نه پرته بل ته د عبادت او مرييتوب سر نه کوزوم او بل ته د سوال او غوښتني لاسونه نه اوږدوم.

خوکه د دې مکرر تعهد سره سره، ستا طمع له خدای نه پرته، بل چا او بل څه ته وه، مستعان خدای دي ځانته کافي نه ګڼلو او د خپلو حاجتونو ترسره کېدو لپاره دي د بل لمنه نیوله او ګمان دي کولو چي په ربوبیت او د هستي په پالني، روزني، ساتني او د مخلوقاتو د حوایجو او اړتیاوو په پوره کولو کي خدای ځانته شریکان لري او دا شریکان یا په خپله ستا دعا ته ځواب وایي او یا ئې په خدای هرو مرو مني، نو ته ما ته ووایه چي ستا د إِيَّاكَ نَسْتَعِينُ د ویلو معنا څه شوه؟

ښایي پدې پوهېږې چي د فاتحې سوره د ټول قرآن عظیم الشان خلاصه ده، یا په بل عبارت، ټول قرآن د همدې مبارکي سورې شرح او تفصیل دی او د فاتحې سورې محوري او مرکزي مطلب همدا څلورم آیت، "إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَ إِيَّاكَ نَسْتَعِينُ" دی، لدې نه معلومېږي چي د قرآن محوري او اساسي مدعا دا ده چي د انسان او د ده د رب ترمنځ همدا رابطه ټینګه کړی شي چي عبادت ئې یوازي د ده لپاره وي او استعانت ئې یوازي له ده نه وي.

پدې ستري خبري له تعهد او ژمني نه وروسته ته خپله لومړنۍ غوښتنه او لومړی سوال خپل مولا ته وړاندي کوي او وایي:

اهْدِنَا الصرَط الْمُستَقِيمَ

په سمي لار مو هدايت کړه.

ستا د دغي دعا معنا دا ده چي:

ته په سمي لار د تلو تلوسه لرې او د همدې لپاره ستا لومړنۍ تمنا او دعا همدا ده.

ته يوازي د ځان لپاره نه بلکي د نورو لپاره هم په سمي لار د تلو توفيق غواړې، ته پوهېږې چي يوازي ستا سموالی کفايت نه کوي، ته دې ته اړ يې چي په سمي لار د تلو لپاره د يوه صالح ټولګي په خوا کي حرکت وکړې. همدا راز له نورو انسانانو سره ستا مينه او پيرزوينه تا هڅوي چي د ځان په څنګ کي، هغوی هم په خپلو دعاګانو کي رایاد کړې.

له سمي لار څخه ستا مراد هماغه په څلورم آيت کي ذکر شوی مطلب دی، يعنی يوازي د الله عبادت او يوازي له هغه نه استعانت.

تا په يوې داسي مستقيمي لاري د تلو توفيق غوښتی چي مخامخ دي خدای ته رسوي، يوې خوا بلي خوا ته کږېدل په کي نشته. که تا يوازي دومره ويلي وی چي مونږ هدايت کړه، معنا به ئې دا وه چي تا ته د سم فکر، صحيح نظريې او علمي رايې ښوونه وشي. خو تا ويلي دي چي مونږ په مستقيمي لاري هدايت کړه! په يوې لاري تګ د نظر او رايې ترڅنګ، عزم، عمل او حرکت او د سرمنزل او هدف ټاکل غواړي، حال دا چي رايه او نظريه يوازي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذهني اقناع غوښتنه کوي، ستا پدې دعا کي د رايي سموالی، د هدف پاکوالی، د عزم درستوالی او د حرکت د جهت او سمت استقامت او سموالی شامل دي.

له ځان سره لږ فکر وکړه او قضاوت وکړه چي ته هره ورځ په وار وار د هدايت او لارښووني تمنا کوې او له الله جل شأنه نه په خپل لمانځه کي په سمي لاري د تلو توفيق غواړې، خو له لمانځه نه وروسته او مخکي، نه تا د سمي لاري د پېژندلو هڅه کړې او نه پدې لار دتلو تکل!! نو لدې دعا څخه ستا مقصد څه دی؟

ته چي د سهار له لمانځه نه فارغ شې او د ورځني کار لپاره منصوبې جوړوې، نو نيت دي کوږ وي، عزايم دي ناولي، د مال، عزت او اقتدار ترلاسه کولو لپاره کږې وږې لاري لټوې. سمه مستقيمه الهي لار پرېږدې او د شيطان په کږو وږو لارو روان شې. پدې صورت کي به څوك له تا نه دا دروغجنه ادعا ومني چي تا په خپل لمانځه کي له خدای نه په مستقيمي لاري د تلو تمنا او دعا کړې وه؟

ستا د دغي دعا ترځنگ او ورپسې، الله جل شأنه هغه غوښتلې مستقيمه لار داسي توضيح کړې:

د هغو کسانو لار چي تا ورباندي پيرويني کړې او په هغي لاري د تلو په نتيجه کي ئې ستا نعمتونه په برخه شوي.

يعني دا لار يوازي يو فکري خط، يا يو مجرد ذهني او

اعتقادي بهير او سلسله نه ده چي فقط د اعتقاد او بارو غوښتنه کوي او بس، بلکي دا د عمل لپاره ترسيم شوی مستقيم خط دی، دا پلي شوې لار ده، د تاريخ په اوږدو کي په وار وار د الله صالح بندګان پدې لار تللي او د مستعان لارښوونکي رب نعمتونه ئې په برخه شوي، عزت او سرلوړي ته رسېدلي، د ځمکي خلافت، د ولسونو فکري، اخلاقي، سياسی او اجتماعي قيادت او مشري او د ځمکي د ټولو شتمنيو وراثت ورته سپارل شوي.

قرآن مونږ ته پدې لار تلونکي او د الله د پيرزوينو او انعاماتو لاس ته راوړونکي داسي معرفي کوي.

وَ مَن يُطِعِ اللّهَ وَ الرّسولَ فَأُولَئك مَعَ الّذِينَ أَنْعَمَ اللّهُ عَلَيهِم مّنَ النّبِيّينَ وَ الصدّيقِينَ وَ الشهَدَاءِ وَ الصلِحِينَ وَ حَسنَ أُولَئك رَفِيقاً * النساء: ٦٩

او څوك چي د خدای او پيغمبر اطاعت وکړي نو دوی به له هغو کسانو سره وي چي الله ورباندي پيرزوينه کړې، د پيغمبرانو، رښتونو، شهيدانو او صالحانو سره، او دا خلك څومره غوره ملګري دي.

ته په دغي تمنا سره غواړې چي د پيغمبرانو ملګرتيا دي په برخه شي، په خپل ايمان او له الله جل شأنه سره په خپلو کړو ژمنو او وعدو کي صادق او رښتونی شې او د الله په لار کي هره شېبه شهادت ته چمتو وی او تل د ځان او ټولني د اصالح او رغونې په چارو کي بوخت وې. خو ما ته ووايه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

آیا کله دي د دې دعا معنا او ابعادو ته توجه کړې؟ د پیغمبرانو، صادقانو، شهداوو او صالحینو د ملګرتیا او د دوی په لار د تلو عزم او اراده دي کړې؟

آیا د الله جل جلاله په لار کي د شهادت جذبه او ولوله دي په زړه کي راولاړه شوې؟ ستا د دغي دعا معنا خو همدا ده چي ته د الله په لار کي د شهادت تلوسه لرې او له الله نه د شهداوو په لار د تلو توفیق غواړې!؟

ته ښایي پدې هم پوهېږې چي د شهادت جذبه د هغه چا په زړه کي مري او له مرګ نه وېره او خوف ئې په زړه کي راپیدا کېږي چي:

- یا ئې په خدای ایمان نه وي او یا د الله جل شأنه په ربوبیت باور نه لري.
- په اجل او د مرګ په معیني له مخکي نه ټاکل شوې نېټې عقیده نه لري.
- پدې خبري ایمان نه لري چي مرګ په خپل ثابت لیکل شوي وخت، د الله جل جلاله په اذن او حکم سره راځي او د انسان روح یوازي د مؤظف او موکل فرشتې په ذریعه قبضېږي.
- او پدې نه پوهېږي چي مرګ د نوي ژوندون پیل دی.

ته د فاتحې په آخري برخي کي، له هغه کسانو څخه د محسوب کېدو نه امان غواړې چي د الله جل جلاله غضب

وروباندي نازل شوی او گمراهان دي. دا غضب کړی شوي کسان یا هغه دي چې د ایمان راوړو نه وروسته ئې داسي څه کړي چې د الله جل جلاله په غضب اخته شوي او اصلي لاره ئې ورکه کړې او یا هغه دي چې منعم خدای جل شأنه په ظاهر کي دوی ته ښه ډېر انعامات ورکړي او یا د دوی ظاهري وضعیت یا ادعا داسي ده چې گواکي په سمه لاره روان دي، خو په حقیقت کي د الله جل جلاله په غضب اخته او سخت بې لاري دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د الله جل جلاله د اسماوو لنډه پېژندنه

په یوه روایت کي د الله تعالی ۹۹ نومونه په ګوته شوي، چي هر یو ئې د الله یو صفت معرفي کوي. د الله تعالی ټول نومونه د فاتحې د سورې په درېو صفاتو (رب، رحمن او مالك) کي راخلاصه شوي، پدې شرح:

- د رب نوم په ټولو هغو نومونو او صفاتو شامل دی چي د پیدا ایښت له صفت سره تعلق لري، لکه خالق، بارئ، مصور.
- د رحمن نوم په ټولو هغو نومونو او صفاتو احتواء کړې چي د پیرزویني او رحمت د صفاتو سره اړخ لګوي، لکه غفور، کریم، عفو، حلیم.
- او د مالك نوم ټول هغه صفات او نومونه احتواء کوي چي پاچایي، ټولواکي او اقتدار سره تعلق لري لکه قهار، جبار،

(c) ketabton.com: The Digital Library

عزيز، قدير، غالب، مؤمن، مهيمن..."

يعنی لکه څنګه چي د فاتحې سوره د ټول قرآن خلاصه ده، د الله دغه درې نومونه چي د فاتحې د سورې په لومړنيو دريو آيتونو کي راغلي د الله د ټولو نومونو خلاصه ده.

که تا د فاتحې د سورې آيتونو ته په دقت سره پام کړی وي نو حتماً به دې ته متوجه شوی وې چي:

د هغو صفاتو په مقابل کی چي په لومړنيو آيتونو کی راغلی:

١. اَلحَمدُ لِلّهِ رَبِّ العَالَمِين •

٢. اَلرّحمنِ •

٣. الرّحيم •

۴. مَالكِ يَومِ الدّين •

د وروستيو آيتونو مطالب په دې شکل راغلي:

۵. اِيّاكَ نَعبُدُ وَ اِيّاكَ نَستَعِين •

٦. اِهدِنَا الصِّرَاطَ المُستَقِيم •

٧. صِرَاطَ الّذِينَ اَنعَمتَ عَلَيهِم •

٨. غَيرِالمَغضُوبِ عَلَيهِم وَلاَالضّالِين •

نو موږ ی ترتیب دا مطالب په ګوته کوي:

- یوازې هغه الله د عبارت وړ دی چې ستاینې ټولې هغه لره دي.
- یوازې له هغه چا باید مرسته وغوښتلی شي چې د عالمونو پالونکی او روزونکی رب دی.
- باید له رحمان خدای جل شأنه نه د هدایت او لارښوونې تمنا وشي نه له بل چا نه.
- باید الرحیم رب ته دانعاماتو او پیرزوینو دعا وشي نه بلې مرجع ته.
- باید د مالك الملك رب له غضب نه ووېرېږو چې د دنیا او عقبا مالك دی، نه د بل چا له قهر او غصې نه.
- او بایدیوازې لدې نه په اندېښنه کې وو چې د قیامت په ورځ د همدې مالك الملك الله جل شأنه په وړاندې د ګمراهانو په ډله کې ونه درېږو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قرائت

د فاتحې د سورې له لوستلو نه وروسته ته باید د قرآن یوه برخه تلاوت کړې، اندازه ئې ستا په همت او ستا په حالت پورې مربوط ده، د مضمون انتخاب ستا فهم، ستا روحي کیفیت او ستا اجتماعي خاص وضعیت ته پرېښودلی شوی، ته د ځان او د خپلې ټولنې د هر خاص حالت لپاره په قرآن کې داسې ځانګړې او خاصه برخه او مضمون موندلی شې چې پدې حالت کی ستا او ستا د رب ترمنځ په همدغو الفاظو راز او نیاز تر هر راز نورو کلماتو موزون او مناسب وي او ستا لپاره ترټولو غوره لارښوونه وي، باید پدې پوه وې چې ستا د لمانځه یوه ډېره مهمه برخه همدا د قرآن تلاوت دی، هرڅومره چې د قرآن تلاوت زیات کړې ثواب به دې زیات وي.

د قرآن له تلاوت نه د زیات خوند اخستو او د قرآن په

(c) ketabton.com: The Digital Library

مفاهيمو او اسرارو د ښه پوهېدو ډېر ښه حالت او وقت همدا په لمانځه کي د قيام حالت دی.

(c)Ketabton.com: The Digital Library

رکوع

یو له هغو مهمو حرکاتو څخه چي په لمانځه کي ئې ترسره کول فرض دي او له هغه نه پرته لمونځ نه صحیح کېږي، رکوع ده.

رکوع په اصل کي د چا په عظمت او لويي د اعتراف لپاره د هغه په وړاندي سرټيټول دي. تاسو د انساني ټولني په اکثرو پرگنو کي گورئ چي د خپلو لويانو، واکمنانو، مشرانو او مذهبي پیشوایانو احترام او تعظیم یا د سر په ټيټولو یا انحناء او رکوع سره پرځای کوي.

خو ستا لمونځ تا ته ښيي چي دا حرکت به یوازي الله ته کوې، له الله نه پرته بل هیچا ته سرټيټول جایز نه دي. هېڅ انسان حق نلري چي بل ترځانه ټيټ وگڼي او له هغه نه په خپل عظمت او لويي د اعتراف لپاره د انحناء او سرټيټولو توقع وکړي. هېڅ انسان ته نه ښايي چي له بل نه ځان حقیر او سپك وگڼي او د هغه په وړاندي د خپل حقارت او ذلت د ثرگندوني لپاره هغه ته انحناء

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي، دا حرکت د الله د لمانځني او عبادت د شعایرو څخه دی بل ته ئې په ځای کول جواز نه لري.

اسلام انسانانو ته د برابرۍ درس ورکوي او هغوی ته وایي چي ټول به یوځای فقط خپل رب ته رکوع کوئ.

ته د الله اکبر په ویلو سره له قیام نه رکوع ته درومې او په رکوع کي خپل رب ته ستا وینا دا ده:

سُبْحَانَ رَبِّيَ الْعَظِيمِ. رواه مسلم

پاکي ده زما ستر رب لره.

له پیغمبر علیه السلام څخه د فرض یا نفل د لمونځونو په رکوع کي رانقل شوي ځیني تسبیحات دا دي:

سُبْحَانَ ذِی المُلك و الملكُوت

پاکي ده د ملك او واکمنۍ خاوند لره

سُبْحَانَ ذِی العِزةِ و العَظَمَةِ وَ القُدرَةِ وَ الكِبرياءِ وَ الجبروت.

پاکي ده د عزت، لويي، قدرت، سترو الي او جبروت خاوند لره.

سُبْحَانَ المَلكِ الحَی الذی لاینام و لایموت.

پاکی ده هغه تل پاته ټولواك لره چي نه خوب کوي او نه مري.

سُبُّوحٌ قُدُّوسٌ ربنا و رَبُّ الْمَلَائِكَةِ وَالرُّوحِ

ډېر پاك، ډېر مقدس، زمونږ او ملائكو او د جبرئيل رب.

لَا إِلَهَ إِلَّا اللّهُ الْعَظِيمُ الْحَلِيمُ

له ستر او حليم الله نه پرته بل معبود نشته.

لَا إِلَهَ إِلَّا اللّهُ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ

د ستر عرش له پالونكي رب نه پرته بل معبود نشته.

لَا إِلَهَ إِلَّا اللّهُ رَبُّ السّمَوَاتِ وَرَبُّ الْأَرْضِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ

نشته بل الله مگر د آسمانونو رب، د ځمكي رب او د عزتمند عرش رب.

اللّهُمّ لَكَ رَكَعْتُ

اې باري خدايه! تا ته مي ركوع وكړه.

وَبِكَ آمَنْتُ

او په تا مي ايمان راووړ.

وَلَكَ أَسْلَمْتُ

او تا ته تسليم شوم.

خَشَعَ لَكَ سَمْعِي وَبَصَرِي وَمُخِّي وَعَظْمِي وَعَصَبِيى:

رواه مسلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا ته مي غوړونه، سترګي، ما غزه، هډوکي او اعصاب، ټول خاشع او منقاد شول.

پدې ټولو تسبيحاتو کي ګورئ چي د رکوع د عملي حرکت په شان د الله په عظمت، لويۍ او ټولواکي باندي د اعتراف کلمات راغلي.

د دې لپاره چي پوره ډاډه شې چي په رکوع کي ستا ټول هغه کلمات چي د زړه له کومي دي راولاړ شوي او په ژبه دي جاري شوي، سميع خداى جل شأنه اوربدلي او دا تشويش دي رفع وي چي ستا په شان د يوه وړوکي مخلوق خفي او ټيټ غږ به څنګه د ځمکي له سر نه د عرش په لوري اوچت درومي او الله به ئې اوري! د همدې لپاره تا ته ويل شوي چي له رکوع نه د قومې په طرف د پورته کېدو په وخت کي به وايې:

سَمِعَ اللّهُ لِمَنْ حَمِدَهُ رَبَّنَا لَكَ الْحَمْدُ، حَمْدًا كَثِيرًا طَيِّبًا مُبَارَكًا فيه *

الله له هغه جانه اوربدنه وکړه چي د ده ستاينه ئې وکړه، اې زمونږ ربه! ستاينه خو تا لره ده، ډېره پاکه ستاينه چي مبارکوالی پکي دي.

په قومه کي د پيغمبر عليه السلام نه ډېر نور تسبيحات هم روايت شوي چي ځيني ئې دا دي:

يَا رَبِّ لَكَ الْحَمْدُ كَمَا يَنْبَغِي لِجَلاَلِ وَجْهِكَ وَعَظِيمِ

سُلْطَانِكَ. رواه احمد و ابن ماجه

اې زما ربه! تالره هماغسې ستاينه ده چې ستا د ذات له جلال سره او ستا د ټولواکۍ له ستروالي سره وړ وي.

او په وار وار به ئې ويل چې:

لِرَبِّيَ الْحَمْدُ لِرَبِّيَ الْحَمْدُ لِرَبِّيَ الْحَمْدُ

ستاينه زما رب لره ده، ستاينه زما رب لره ده، ستاينه زما رب لره ده.

اللّٰهُمَّ لَا مَانِعَ لِمَا أَعْطَيْتَ وَلَا مُعْطِيَ لِمَا مَنَعْتَ وَلَا يَنْفَعُ ذَا الْجَدِّ مِنْكَ الْجَدُّ* متفق عليه

اى باري خدايه! ته چې څه ورکړې هيڅوك ئې مخنيوى نشي کولى او ته چې څه وسپموې هيڅوك ئې ورکولى نشي، له تا نه د لويي يا هاند خاوند ته، د ده لويي او هڅه هيڅ ګټه نشي رسولى.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سجده

بل حرکت چي په لمانځه کي فرض دی سجده یعنی تندی په ځمکه ایښودل دي.

آیا تا په خپل ژوند کي داسي کوم مضطر، مجبور او سخت محتاج کس لیدلی چي د ډېري پرېشانۍ او بیچارګۍ په وجه د بل پښو ته لوېدلی وي او هغه ته استغاثه کوي او په الحاح سره له هغه نه مرسته غواړي؟

آیا تا کله داسي کوم کس لیدلی چي لوی جرم ئې کړی وي او د داسي چا په وړاندي لاس تړلی ولاړ وي چي هم ئې عفو کولی شي او هم مجازات او د ده د ترحم ترلاسه کولو نه پرته بله هېڅ چاره نلري، نو پښو ته ئې په وار وار لوېږي، عذر او زاري کوي، هرځل پدې امید سر راپورته کوي چي وګوري د ده عذر منل شوی که نه؟ او سوال ئې قبول شوی که نه؟ سجده همداسي یو حرکت دی. پیغمبر علیه السلام فرمایي:

سجده د الله پښو ته لوېدل دي.

انسان د سجدې په حالت کی الله جل شأنه ته ډېر نږدې وي، نو دعاګاني مو په کي زياتي کړئ.

لکه چي فرمايي:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ أَنَّ رَسُولَ اللّه صَلّى اللّه عَلَيْه وَسَلّمَ قَالَ أَقْرَبُ مَا يَكُونُ الْعَبْدُ مِنْ رَبِّهِ وَهُوَ سَاجِدٌ فَأَكْثِرُوا الدُّعَاءَ
رواه مسلم

بنده د سجدې په حال کی تر بل هر وخت نه خپل رب ته زيات نږدې وي، نو په سجدې کي خپلي دعاګاني زياتي کړئ.

د فرض او نوافلو لمونځو په سجدو کي چي له پيغمبر عليه السلام نه کوم تسبيحات او دعاګاني روايت شوې، ځيني ئې دا دي:

سُبْحَانَ رَبِّيَ الأَعْلَىٰ رواه مسلم

پاکي ده زما عالي شأنه رب لره.

اللّهُمّ أَعُوذُ بِرِضَاكَ مِنْ سَخَطِكَ وَبِمُعَافَاتِكَ مِنْ عُقُوبَتِكَ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْكَ لَا أُحْصِي ثَنَاءً عَلَيْكَ أَنْتَ كَمَا أَثْنَيْتَ عَلَى نَفْسِكَ* رواه مسلم

اې باري خدايه! ستا له غضبه ستا رضا ته پناه وړم، او له عذابه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي عافيت ته، او له تا نه تا ته پناه دروړم، په تا د ثنا ويلو له احاطې نه عاجز يم، ته هماغسې يې چي ځان دي ستايلی .

سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ لا اله الا انت. رواه مسلم

پاکي او ستاينه ده تا لره، له تا نه پرته بل معبود نشته

سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ رَبَّنَا وَبِحَمْدِكَ اللَّهُمَّ اغْفِرْ * متفق عليه

پاکي ده تا لره باري خدايه او ستايني دي، مولا خدايه! ما ته بخښنه وکړه.

اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي ذَنْبِي كُلَّهُ دِقَّهُ وَجِلَّهُ وَأَوَّلَهُ وَآخِرَهُ وَعَلَانِيَتَهُ وَسِرَّهُ* رواه مسلم

اې باري خدايه! ټول ګناهونه مي راته وبخښې، واړه او ستر ئې، پيل او پای ئې، پټ او ښکاره ئې.

اللَّهُمَّ لَكَ سَجَدْتُ وَبِكَ آمَنْتُ وَلَكَ أَسْلَمْتُ سَجَدَ وَجْهِي لِلَّذِي خَلَقَهُ وَصَوَّرَهُ وَشَقَّ سَمْعَهُ وَبَصَرَهُ تَبَارَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ * رواه مسلم

اې باري خدايه! تا ته مي سجده وکړه، په تا مي ايمان راووړ، تا ته تسليم شوم، مخ مي هغه چا ته سجده وکړه چي پيدا کړی ئې دی او صورت او شکل ئې ورکړی او غوږ او سترګي ئې ورپرانستلي، مبارک دی الله تر ټولو غوره پيداکوونکی.

د احنافو او نورو مذاهبو تر منځ د سجدې د دعاګانو په

هکله يوازي دومره اختلاف شته چي احناف په فرايضو کي يوازي له پيغمبرعليه السلام نه روايت شوې دعاګاني غوره ګڼي او په نوافلوکي د قرآن له آيتونو نه پرته هره دعا، خو نور مذاهب په فرايضو کي هم د مأثوره دعاګانو شرط ضروري نه ګڼي.

د دوو سجدو ترمنځ دا دعاګاني له پيغمبرعليه السلام نه روايت شوې:

اللّهُمّ اغْفِرْلِي وَارْحَمْنِي وَاهْدِنِي وَعَافِنِي وَارْزُقْنِي

رواه ابوداؤد

اې زما ربه! ما ته بخښنه وکړې، په مارحم وکړې، ماهدايت کړې، عافيت مي په برخه کړې او ما ته رزق راکړې.

او په وار وار به ئې دا دعا کوله:

رَبِّ اغْفِرْلِي، رَبِّ اغْفِرْلِي، رَبِّ اغْفِرْلِي ...

رواه الترمذی

اې زما ربه! ما ته بخښنه وکړې. اې زما ربه! ما ته بخښنه وکړې. اې زما ربه! ما ته بخښنه وکړې.

پيغمبرعليه السلام به کله کله په جلسې کي هومره ځنډ وکړ چي خلکو به ګمان وکړ چي ښايي دوهمه سجده ئې هېره کړې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قعده

د لمانځه په آخري برخې کي ته د يوه دير مضطر او محتاج بنده په څېر کښېنې، داسې چي زنګنونه په ځمکه، لاس په زنګنو، سر په ګرېوان او په ډېر عجز اونياز، خپل رب ته د خپلو عرائضو وړاندي کول داسې پيل کوي:

التَّحِيَّاتُ لِلّه وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللّه وَبَرَكَاتُهُ السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللّه الصَّالِحِينَ أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ* متفق عليه

ستاينې، لمانځنې او پاکوني ټولې الله لره دي. په تا دې اې پيغمبره سلامونه وي او د الله رحمت او برکتونه، په مونږ او د الله په ټولو صالح بندګانو دې سلام وي، شهادت ورکوم چي له الله نه پرته بل اله نشته او شهادت ورکوم چي محمد عليه السلام د ده

بنده او استاځی دی.

وړپسې وایې:

اللّهُم صَلِّ عَلَى مُحَمّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمّدٍ كَمَا صَلّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ إِنّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ * اللّهُم بَارِكْ عَلَى مُحَمّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمّدٍ كَمَا بَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ إِنّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ * رواه البخاری

اې باري خدایه! زمونږ په پیشوا محمد علیه السلام او د ده په آل "نسبي او دیني ټبر" داسي درود ولیږې لکه چي په ابرهیم علیه السلام او د ده په ټبر دي لیږلی وو. بیشکه چي ته ستایل شوی د لویي خاوند یې. اې باري خدایه! زمونږ پیشوا محمد علیه السلام او د ده آل "نسبي او دیني ټبر" ته داسي برکتونه په برخه کړې لکه چي ابراهیم علیه السلام او د ده ټبر ته دي په برخه کړي وو. بیشکه چي ته ستایل شوی د لویي څښتن یې.

له دېنه وروسته، د لمانځه ترپایه، ستا د راز راز دعاګانو او د دعاګانو منونکي مولا ته د خپلو غوښتنو د وړاندي کولو ډېر غوره وخت او حالت دی. ځانته، مور پلار ته، اولاد او خپلوانو ته، دسنګر او ایمان ملګرو ته او ټول اسلامي امت ته دعا وکړه، د اسلام د غلبې، د شر او فساد د ځواکونو د نابودۍ، د مظلومو مسلمانانو د ژغورني، د اسلامي خلافت د قائمېدو او د اسلامي امت د تېر برم او عزت د بېرته اعادې لپاره اوږدې اوږدې دعاګاني وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

متأسفانه ځيني لمونځ کوونکي نه پوهېږي چي د دعا د قبلېدو ښه وخت او ښه حالت کوم دی؟ په قعده کي په پوره بې غوري او بې اعتنائي، څو لنډ الفاظ تکرار کړي، او گمان کوي چي د دعا اصلي وخت له لمانځه نه د سلام گرځولو نه وروسته دی، د همدې لپاره په لمانځه کي ډېر بې اعتناء وي او اذکار، تسبيحات، دعاگاني او د لمانځه ټول الفاظ ئې، د عادت په څېر، مفهوم ته له توجه نه پرته، په ژبه را ځي، خو له توجه او اعتناء سره توأم دعا ئې له لمانځه نه وروسته وي!!

پدي حالت کي ځيني ماثوره دعاگاني دا دي:

عَنْ أَبِي بَكْرٍ الصِّدِّيقِ رَضِيَ اللّٰه عَنْه أَنَّهُ قَالَ لِرَسُولِ اللّٰهِ صَلَّى اللّٰه عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَلِّمْنِي دُعَاءً أَدْعُو بِهِ فِي صَلَاتِي قَالَ قُلِ اللَّهُمَّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي ظُلْمًا كَثِيرًا وَلَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ فَاغْفِرْ لِي مَغْفِرَةً مِنْ عِنْدِكَ وَارْحَمْنِي إِنَّكَ أَنْتَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ * متفق عليه

له ابوبکر رضي الله عنه نه روايت دی چي لرسول اللّه صلی اللّه عليه وسلم ته ئې وويل: ما ته داسي دعا راوښيه چي په لمانځه کي ئې وايم، وئې فرمايل: ووايه: اې زما مولا! بيشکه چي ما په ځان ډېر ظلمونه کړي، او له تا نه پرته بل هيڅوك گناهونه نشي بخښلی، زما مولا! ما ته په خپلي ستري بخښني سره بخښنه وکړه او په ما رحم وکړه، يقيناً چه ته بخښونکی مهربان يې.

اللّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْهَمِّ وَالْحَزَنِ وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ الْعَجْزِ

وَالْكَسَلِ وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ الْجُبْنِ وَالْبُخْلِ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ غَلَبَةِ الدَّيْنِ وَقَهْرِ الرِّجَالِ* رواه ابوداود

اې زما مولا! له غم او اندېښني نه تا ته پناه دروړم او له ناتوانۍ او کسالت نه پناه دروړم، او له بې زړه توب او بخل نه پناه دروړم، او د پور له غلبې او د خلکو له سلطې نه پناه دروړم.

رَبَّنَا اغْفِرْلِى وَلِوَلِدَىَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَاب*

ابراهیم:۴۱

باري خدايه! ما ته بخښنه وکړې، او زما مور پلار ته او مؤمنانو ته د حساب قايمېدو په ورځ.

اللّهُمّ إِنّي أَسْأَلُكَ مُوجِبَاتِ رَحْمَتِكَ وَعَزَائِمَ مَغْفِرَتِكَ وَالْغَنِيمَةَ مِنْ كُلِّ بِرٍّ وَالسَّلَامَةَ مِنْ كُلِّ إِثْمٍ أَسْأَلُكَ أَلّا تَدَعَ لِي ذَنْبًا إِلّا غَفَرْتَهُ وَلَا هَمًّا إِلّا فَرّجْتَهُ وَلَا حَاجَةً هِيَ لَكَ رِضًا إِلّا قَضَيْتَهَا لِي ثُمّ يَسْأَلُ اللّهَ مِنْ أَمْرِ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ مَا شَاءَ فَإِنّهُ يُقَدّرُ يَا أَرحَمَ الرَاحمِينَ*

اې زما مولا! ستا د رحمت د موجباتو غوښتنه درنه کوم او ستا د بخښني د عزايمو او له هري گناه نه د سلامتيا او د هري ښېگڼې لاس ته راوړنه. اې باري خدايه! هيڅ گناه مي د بخښني نه پرته مه پرېږده او هېڅ اندېښنه مي د پای ته رسولو نه پرته او د دنيا او آخرت هېڅ حاجت مي له پوره کېدو نه پرته پرې نږدې، اې تر هرمهربان نه زيات مهربانه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اللهم ربّنا ءاتنا فى الدُّنيا حسنةً و فى الاخرة حسنةً و قنا عذاب النّار*

اې باري خدايه! په دنيا کې مو ښېګڼه په برخه کړې او په آخرت کې مو ښېګڼه په برخه کړې او د اور له عذابه مو وژغورې.

زه د پيغمبر عليه السلام د دوو خاصو دعاګانو وړانديز کوم چې يوه ئې د طائف په هغه سخت سفر او غمجن حالت کې او بله ئې په عرفات کې کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عرفات دعا

اللّهُمّ إِنّكَ تَسْمَعُ كَلاَمِي، وَتَرَى مَكَانِي، وَتعْلَمُ سِرّي وَعَلاَنِيَتِي، لاَ يَخْفَى عَلَيْكَ شَيْءٌ مِنْ أمْرِي، وَأَنَا الْبَائِسُ الْفَقِيرُ، الْمُسْتَغِيثُ الْمُسْتَجِيرُ، الْوَجِلُ الْمُشْفِقُ، الْمُقِرُّ الْمُعْتَرِفُ بِذَنْبِه، أَسْأَلُكَ مسأَلةَ الْمسْكِينِ، وَأَبْتَهِلُ إِلَيْكَ ابْتِهَالَ الْمُذْنِب الذّلِيل، أدْعُوكَ دُعَاءَ الْخَائِف الْمُضْطَرِّ، مَنْ خَضَعَتْ لَكَ رَقَبَتُهُ، وَفَاضَتْ لَكَ عَبْرَتُهُ، وَذَلّ لَكَ جِسْمُهُ، وَرَغِمَ لَكَ أَنْفُهُ. اللّهُمّ لاَ تَجْعَلْنِي بِدُعَائِكَ شَقِيّاً، وكُنْ بِي رَؤُوفاً رَحِيماً، يا خَيْرَ الْمَسْؤُولِينَ وَيا خَيْرَ الْمُعْطِينَ*

اې زما مولا! ته زما خبره اورې، دريځ مي ګورې، په پټ او ښکاره ...

څرګند مي پوهېږې، زما هيڅ کار درنه پټ ندی. زه غم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځپلی، فقیر، فریادي او د پناه په لټه کي یم. او پرېدونکی، وېرېدونکی، په خپلي گناه مقر او معترف یم، د مسکین د سوال په شان درته سوال کوم او د ذلیل گنهکار د زاری په شېر درته زاري کوم او د وېري اخستي راندہ د دعا په شان درته دعا کوم، هغه چي غاړه ئې درته کږه شوې او له سترگو نه ئې تا ته اوښکي بهېږي او ټول بدن ئې تسلیم او پزه ئې درته په خاورو شوې، خدایه! له تا نه د غوښتني په اړه مي زما ربه! بدبخته او محروم مه کړې او په ما زړه سواند او مهربانه شې. اې د سوالونو ترټولو غوره مقامه! او اې ترټولو غوره ورکوونکیه!

د طایف دعا

اللهم اليك اشكو ضعف قوتى وقلة حيلتى و هوانى على الناس يا ارحم الراحمين، انت رب المستضعفين و انت ربى، إِلى من تَكِلُني إِلى عَدُوَ بعيد يَتَجَهّمُني؟ ام الى صديق قريب ملكته امرى؟ ان لم يكن بك على غضب فلا ابالى، غير ان عافيتك اوسع لى، اعوذ بنور وجهك الذى اضاءت له السموات و اشرقت له الظلمات و صلح عليه امر الدينا و الاخرة، ان ينزل بى غضبك او يحل بى سخطك، لك العتبى حتى ترضى، و لا حول و لا قوة الا بك.

اې الله! تا ته د خپل قوت له ضعف او کمزورۍ نه او د خپل توان له کموالي او د خلکو په نظر کي له خپل سپکوالي نه شکايت کوم، اې تر هر مهربان نه زيات مهربانه! ته د مستضعفينو رب يې او ته زما رب يې، چا ته مي سپارې؟ لېري دشمن ته چي تندی

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته تربو کوي؟ او که نږدې دوست ته چې تا زما د کار واکمن کړی. که ته راباندي غصه نه وې، نو هيڅ پروا نلرم، خو ستا عافيت راته ډېر خور برېښي، ستا د مخ په هغه نور سره پناه غوارم چې آسمانونه او ځمکېورباندي روښانه شوي او تيارې ورباندي رڼې شوې او د دنيا او آخرت چاري ورباندي اصلاح شوې، له دينه چې ستا غضب راباندي نازل شي او يا ستا غصه مي احاطه کړي، تا لره رضامندي ده، څومره چې ستا خوښه وي، نه (له کوم کار نه د راګرځېدو) توان او نه (د کوم کار د تر سره کولو) قوت تر لاسه کېدی شي مګر ستا په توفيق سره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلام

ستا لمونځ، نبي او کينږ طرف ته په سلام اچولو سره پای ته رسيږي، ته تولو هغو ته چي ستا مخي يا ښی لاس او يا کينږ لاس ته دي، که امام دی، که نور لمونځ کوونکی او که ملائکی، وايي:

السلام عليکم ورحمة الله

په تاسو دي سلامتيا وي او د الله رحمت.

پدي الفاظو سره ته له يوې خوا دوی ته له الله نه د سلامتيا او پيرزويني غوښتنه کوې، له بلي خوا هغوی ته ډاډ او اطمينان ورکوې چي دوی ستا له هر راز ضرر نه خوندي دي او ستا په زړه کي هغوی ته دروغتيا او سلامتيا قوي تمنا او تلوسه شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمونځ د ښېګڼو سرچينه

لمونځ د انسان په اخلاقي روزنه کي ژور او عميق اثرات لري، د ده فردي او اجتماعي سلوك اصلاح كوي او د ده له اخلاقي شخصيت نه د رذايلو د رژولو مؤثره وسيله ده. قرآن فرمايي:

اتْلُ مَا أُوحِىَ إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَبِ وَ أَقِمِ الصلَوةَ إِنَّ الصلَوةَ تَنهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَ الْمُنكَرِ وَ لَذِكْرُ اللَّهِ أَكبرُ وَ اللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَصنَعُونَ* العنكبوت: ۴۵

له كتاب نه چي څه په تا نازل شوي ولوله او لمونځ قايم كړه، يقيناً چي لمونځ له فحشاء او منكر نه مخنيوى كوي او د الله يادونه ډېره ستره ده، او الله په هغه څه پوهېږي چي تاسو ئې كوئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدې مبارك آيت كي د لمانځه په اړه لاندي ستر مطالب مضمر دي:

١. لمونځ هر هغه كركجن عمل نه انسان منع كوي چي د سالم فطرت خاوند ترې كركه لري او بل ئې له ده نه نه خو ښوي. د دې وجه كاملاً څرګنده ده، د هر انسان اخلاق او سلوك د ده له قبلې او هدف نه رنګ اخلي، دا ستا د ژوند جهت او ستا د هلو ځلو مقصد او هدف دی چي ستا د كړو وړو څرنګوالی ټاكي.

ته په خپل لمانځه سره له شيطان نه چي د شر په لوري هڅوونكی دی مقاطعه كوې، د ده له وسوسو نه الله ته پناه وړې، مخ خدای ته اړوې او شا شيطان ته، خود به له ټولو هغو بدو كارونو نه ډډه كوې چي شيطان ئې خوشوي او الله ورباندي ناراضه كېږي.

٢. كوم لمونځ چي د فحشاء او منكر مخنيوی ونكړي هغه لمونځ لمونځ ندی.

٣. د لمانځه يوازي سلبي نتائج ندي چي فقط له كركجن فكر، قول او عمل نه مانع شي، بلكي بې شمېره ايجابي اثرات او نتايج لري. دې مطلب ته د نوموړي آيت پدې برخي كي اشاره شوې:

وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ

مفسرينو د دې برخي لاندي وضاحتونه كړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

• له ذکر نه دلته مراد لمونځ دی، يعنی لمونځ تر دې هم ستر دی چي يوازي له فحشاء او منکر نه مخنيوی وکړي، بلکي په انسان کي د لوړو لوړو اخلاقي ښېګڼو د پيدا کېدو لامل دی.

• ته په لمانځه کي د الله يادونه کوې او الله جل شأنه ستا يادونه کوي، خو د الله يادونه ډېره ستره او غوره ده، که ته ئې د ځمکي په کوم ګوټ کي له ځان سره ياد کړې نو لوی الله جل شأنه دي پورته په آسمانونو کي يادوي، که ته ئې د انسانانو په کومي ټولني کي ياد کړې نو الله جلت عظمته دي په ملاء اعلی کي، ستا تر ټولني نه په غوره ټولني کي يادوي، الله جل شأنه وايي:

فَاذْكُرُونِی أَذْكُرْكُمْ

ما ياد کړئ چي ياد مو کړم.

• د لمانځه او د بل هر عبادت، اساسي او ترټولو مهم جزء د الله ذکر او يادونه ده، د عباداتو ظاهر ي حرکات د جسد د غړو په شان او د الله يادونه د هغه د روح په څېر ده، که کوم څه يو واقعي عبادت، له يوه بې مقصده حرکت او يوه انسا ني عادت، تقليد يا شکلي مراسمو نه بېلوي نو هغه د الله ذکر د ی، الله ته مقبول عبادت يوازي هغه دی چي محرك او هڅوونکی ئې د خدای ذکر وي.

يوه ورځ رسول الله صلی الله عليه وسلم صحابه وو ته وويل: آيا تاسو ته داسي عمل وښيم چي د سرو سپينو زرو تر انفاق نه غوره وي، او تردې نه هم چي له دښمن سره په جګړي کي مخامخ شئ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ستاسو غاړي او تاسو د دوی غاړي ووهئ؟ صحابه وو وويل: هو يا رسول الله! هغه وفرمايل: د الله جل شأنه ذكر.

أَلَا أُنَبِّئُكُمْ بِخَيْرِ أَعْمَالِكُمْ وَأَزْكَاهَا عِنْدَ مَلِيكِكُمْ وَأَرْفَعِهَا فِي دَرَجَاتِكُمْ وَخَيْرٌ لَكُمْ مِنْ إِنْفَاقِ الذَّهَبِ وَالْوَرِقِ وَخَيْرٌ لَكُمْ مِنْ أَنْ تَلْقَوْا عَدُوَّكُمْ فَتَضْرِبُوا أَعْنَاقَهُمْ وَيَضْرِبُوا أَعْنَاقَكُمْ قَالُوا بَلَى قَالَ ذِكْرُ اللَّهِ تَعَالَى * رواه الترمذی

- د الله ذكر يوازي په پنځه وخته لمانځه كي مه محدودوئ، د الله جل شأنه د ذكر لمن خوره او ستره ونيسئ، هر وخت په هر مناسب حالت كي هغه ياد كړئ، ستاسو ژبه بايد تل د الله په ذكر لمده وي.

د انسان د ټولو ښېګڼو اصلي محرك فقط په الله ايمان دی او د ټولو بديو، فساد او ظلم اصلي عامل بې په خدای ايمان نه درلودل دي، څوك چي په خدای او آخرت ايمان ونلري، ولې بايد خپل شهوات او د نفس غوښتني مهاركړي، ولې بايد د ځان په ګټه د بل حق غصب نكړي، ولې بايد له هغي ګناه او خيانت نه چي كولی ئې شي ډډه وكړي؟!!

د همدې لپاره ته د ورځي په پنځه وخته لمانځه مكلف شوی يې چي تل دي خدای په ياد وي او له هغه سره ستا دوامداره تړاو او ربط، تاله هري ګناه نه منع او هري ښېګڼي ته وهڅوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه به څوك وي چي دا خبره ونه مني چي په انسان كي د بدي او ګناه په لوري يو داسي هڅوونكى ځواك شته چي هغه ته وايي: په خپل حق قناعت پرېږده، په خپل حلال رزق اكتفاء ناپوهي ده، د خپلو غرايزو د اشباع يوازي جايز او مشروع لاري ترك كړه، نفس دي چاغ او سورب كړه، ټولو غوښتنو ته ئې ځواب وو وايه، په بل خپله لويي ومنه، نور دي ستا د خوښۍ لپاره قربان شي، ټول غوره، خوندور، نفيس، ښكلي، ښايسته، ګران او ګټور شيان بايد ستا وي، كه خوراك دى، كه څښاك دى، كه كور، جامه، ښځه، موټر، منصب، او مقام دي، له هري لاري چي ممكن وي، بايد دي ته ځان ورسوې، دا حريص، ګناه ته هڅوونكى او د بل په حق تېري ته پاروونكى ځواك، په الله او آخرت د ايمان نه پرته په بل هيڅ څه نشي مهاركېدى.

كه ته نه يوازي دا چي په خپل حلال رزق اكتفاء كوې بلكي د خپل لاس په تنها كو ګټلى مال د كوم مظلوم د لاس نيوي او مرستي په لار كي يا د كوم ستر او مقدس هدف د تحقق لپاره قرباني كوې، آيا په الله جل شأنه د ايمان نه پرته د دې لپاره كوم بل لامل موندلى شې. په انسان كي د اخلاقي ښېګڼو، غوره انساني صفاتو، ښه خويونو او په بل د ترحم او عاطفې ونه له هغه زړه نه خړوبه كېږي چي د الله په ياد خوځېږي، د الله له ذكر نه خالي زړه د رجيم شيطان ځاله شي چي له هغه ځايه د انسان ټول احساسات د شر، فساد او ګناه خوا ته هڅول كېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمونځ د مضطرب زړه درمل

الله جل شأنه فرمايي چي د کړاوونو او ستونزو پـه وخت کي پـه لمانځه او صبر سره مرسته وغواړئ.

يَا اَيُّهَا الّذِينَ ءَامَنُوا استعِينُوا بِالصّبْرِ وَالصّلَوة اِنّ اللّهَ مَعَ الصّابِرِينَ * البقره: ۱۵۳

اي مؤمنانو! په صبر او لمانځه سره مرسته وغوارئ، يقيناً چي خداى له‌صبر كوونكو سره دى.

غم، هم او اضطراب د انسان د پرېشانۍ او اندېښني دري خاص حالتونه دي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- "غم"هغه اند ېښنه ده چې د یوه څرګند مصیبت په وجه دي څه د لاسه ورکړي وي او له همغه عزیز شي نه د محرومیت په خاطر دي په ز ړه او دماغ د غم وربځې خورې وي.
- "اضطراب" هغه حالت دی چې کوم محتمل مصیبت ته سترګې په لاره يې، د هغه د ناڅاپي راتلو خطر دي تهديد وي او د همدې خطر په وجه ستا په زړه له وېرې سره توأم پرېشاني مسلط شوې وي.
- او "هم" هغه اند ېښنه او پر ېشاني ده چې وجه ئې واضح او څرګنده نه ده، زړه دي لالهانده او له اطمينان او ډاډ نه محروم او لد ېحالت نه د وتلو چاره درنه ورکه، نه پوهېږې حواس دي ولې ناقراره او زړه دي ولې بې صبره دی او څنګه خپل زړه او دماغ آرام او ډاډه کړې.

لمونځ تا ته خپل رب درياد وي او په همدې سره ستا غم، هم او اضطراب ختمېږي : د خپل پيدا کوونکي، پالونکي او ساتونکي رب په رايادولو سره دې ته متوجه کېږې چې ستا هرڅه د الله ورکړه ده. د ده په اراده درکړل شوي او د ده په امر درنه اخستل شوي، د ورکړې په وخت کې په تا د منعم رب شکر لازم دی او د اخستنې په وخت کې په تا صبر او رضايت. ستا په ژبه به حتماً دا الفاظ راځي چې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

إِنَّا لِلّٰهِ وَ إِنَّا إِلَيْهِ رَجِعُونَ

مونږ د الله يو او د ده په لوري ورتلونکي.

لمونځ په تاکي دا شعور احياء کوي چي پدې عالم کي ټولي فيصلې ستا ټولواك رب کوي، څه چي هغه غوښتي وي فقط همغه به کېږي، د محتمل خطر له وېري نه اضطراب او پرېشاني آخوا ته وغورځوه، په مطمئن او ډاډه زړه د پېښو مقابله وکړه. کوم مصيبت چي الله نه وي درته ليکلی، هيڅوك ئې په تا نشب مسلط کولی او دکوم مصيبت فيصله چي الله جل شأنه کړې وي له ده نه پرته ئې بل څوك نشي درنه رد کولی.

له قرار او ډاډ نه خالي زړونه، مضطرف او پرېشانه حواس او ناآرامه او له سکون نه محروم دماغ چي نامعلومه هم او غم ورباندي وزري خورې کړې، نه ئې وجه معلومه او نه ئې چاره، دا د انسان لپاه ترټولو زيات دردونکی عذاب دی، د انسان نشاط او تحرك ختم کړي، مشاعر او عواطف ئې مړه کړي، د مقصد په لوري د تلو عزم او اراده ترې واخلي، ورو ورو د ده ټول حواس فلج کړي. د دې بيمارۍ اصلي عامل، د خدای هېرول او د انسان او د ده د رب ترمنځ د رابطې شلېدل دي.

حکيم خدای د کافرانو په هکله فرمايي:

لَهُمْ عَذَابٌ مِّن رِّجْزٍ أَلِيمٌ * سبا: ۵

دوی لره د درد ناك اضطراب عذاب دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وَ مَنۡ أَعۡرَضَ عَن ذِكۡرِی فَإِنَّ لَهُ مَعِیشَةً ضَنكاً وَ نَحۡشُرُهُ یَوۡمَ الۡقِیَمَةِ أَعۡمَی * طه: ۱۲۴

او چا چي زما له ياده ډډه وکړه نو هغه لره به د تنگسې او پرېشانۍ ژوند وي او د قيامت په ورځ به ئې ړوند حشر کوو.

که تاسو نن د غربي نړۍ په بيماره ټولني کي گورئ چي په شديد رواني اضطراب اخته او له سختو روحي امراضو سره مخامخ ده او لدې عذاب نه د ځان ژغورني لپاره ترقوي نه قوي مسکنه دواگانو، مخدره او نشه يي موادو ته پناه وړي، ترڅو ناآرامه اعصاب تخديرکړي او د څو شېبو لپاره ئې روحي پرېشاني او رواني اضطراب تسکين کړي، خو د دې په ځای چي له دې عذابه ئې وژغوري، برعکس له مزيد گڼ شمېر داسي نوو اجتماعي آفتونو سره ئې مخامخ کړي چي له علاج نه ئې عاجز وي، د دې ټولو اصلي وجه، له خدای جل شأنه نه لېري والی او په الله جل جلاله د ايمان نشتوالی دی.

مگر نه گورئ چي په همدې خاطر په غربي ټولني کي د مخدره موادو د استعمال گراف پداسي حال کي ورځ په ورځ اوچت درومي چي غرب په ټول توان طاقت او له ټولو هغو پراخه امکاناتو او وسايلو نه په استفادې سره چي په واك كي ئې لري د هغه د مخنيوي کلکه او دوامداره هڅه کوي.

آيا عجيبه نده چي په آسيايي ملکونو کي د دغو موادو اصلي توليدوونکی، د هغه له استعمال نه کرکه لري، خو غربيان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې د لاس ته راوړلو لپاره په زرهاوو ميله سفرونه کوي، د سخت پوليسي تعقيب او څارني لاندي، د ابدي حبس، حتى اعدام د جدي خطر منلو سره سره هغه اروپايي او امريکايي مارکيټونو ته رسوي او هلته ئې د طلا په بيه خرڅوي.

د دې وجه څرګنده ده، په غرب کي په الله جل جلاله د ايمان د جرړو وچېدل او په آسيا کي کم يا زيات له الله جل جلاله سره تعلق .

تر ټولو عجيبه خبره دا ده چي غربي نظامونه د دې په ځای چي په واشنګټن، نيويارك، پاريس او لندن کي د دې موادو د عدم استعمال لاري ولټوي برعکس په آسيايي ملکونو کي د هغه د کښت د مخنيوي بې حاصلي هڅي کوي.

دوی په دې نو پوهېږي چي ولې انسان نشه يي او مخدره موادو ته پناه وړي؟ او په غربي ټولني کي څه پدې منتج شوي چي د هغي اجتماع په غېږ کي ستر شوی انسان په رواني اضطراب اخته وي او له همدې اضطراب نه د ځان ژغورني لپاره مخدره موادو ته مخه کوي؟ د دې ستر اجتماعي آفت علاج يوازي يو درمل لري: له الله جل جلاله نه د پردي شوي انسان، د الله جل جلاله له ياده خالي مضطرب زړه، د خدای جل شأنه په ياد خړوبه کول او له همدې لاري د ده رواني اضطراب او روحي پرېشاني ختمول. قرآن فرمايي:

أَلا بِذِكرِ اللّهِ تَطمَئِنُّ الْقُلُوب * الرعد: ۲۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

پام چي د الله په ذکر سره زړونه مطمئن کېږي.

د ژوند په سختو سختو شېبو کي چي له خدای جل شأنه نه غافل انسان خپل حواس بایلي، اعصاب ئې له کنټروله وځي او دماغ ئې کارکول پرېږدي خو د الله په ذکر معمور زړه مطمئن او ډاډه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په جګړو کي د بري عامل

الله جل شأنه فرمايي چي د حق له دښمنانو سره په جګړي کي د مخامخ کېدو په وخت کي بايد ثبات ولرئ او الله جل جلاله زيات ياد کړئ ترڅو برلاسي او بريالي شئ.

يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا لَقِيتُمْ فِئَةً فَاثْبُتُوا وَ اذكُرُوا اللَّهَ كَثِيراً لَّعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ * الانفال: ۴۵

ای مؤمنانو! چي کله له کومي ډلي سره (په جګړي کي) مخامخ شئ نو ټينګ شئ او الله ډېر ياد کړئ چي بريالي شئ.

قرآن عظيم الشان په جګړي کي د بري دوه ډوله عوامل بيان کړي:

الف: جنګی قوت او حربي وسايل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه چي فرمايي:

وَ أَعِدُّوا لَهُم مَّا استَطَعْتُم مِّن قُوَّةٍ وَ مِن رِّبَاطِ الْخَيْلِ

الانفال: ٦٠

او دوی ته څومره چي توانېدی شئ قوت او تړلي آسونه برابر کړئ.

ب: د جګړي په ميدان کي ثبات، له جنګ نه د راولاړو شوو ستونزو په وړاندي صبر، د وحدت او نظم ساتنه، اطاعت، له تحمل نه کاراخستل، تفقه او پوهه، د عقيدې او هدف لوړوالی، له کبر، لويي او ځان ښودني نه ډډه او د الله جل شأنه ډېرډېر يادول.

خو وايي: د جګړي هرطرف چي وتوانېدو له معنوي لحاظه په خپل حريف برلاسی شي، که څه هم د جنګي قوت او حربي وسائلو له خوا د هغه په پرتله، ډېر کمزوری او ناتوانه وي او د دوی ترمنځ تناسب ۱پر۱۰ وي، وروستی بری به د هماغه طرف په برخه وي.

يعنی په جګړي کي د دښمن د شمېر او وسايلو زياتوالی بايد په تاسو کي وېره راولاړه نکړي او د خپل بري په هکله مو شکمن نکړي. که تاسو له معنوي اړخه په دښمن خپل لوړوالی وساتو، که څه هم د هغه شمېر ستاسو په پرتله لس ځله زيات وي، آخري فتحه به ستاسو وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د الله جل جلاله ذکر او لمونځ په تا او ستا د سنګر په ملګرو کي د بري معنوي لاملونه برابروي، صبر او ثبات مو په برخه کېږي، د دښمن له قوت نه وېره او د مرګ خوف مو له زړه نه لېري کېږي، د الله جل جلاله غیبي مرستو ته مو امیدواري زیاتېږي، او بالآخره هغه ذات چي د عالم د چارو واګي ئې په اختیار کي دي او د ماتې او بري فیصله کوي، هغه به خپل نصرت او تائید ستا په برخه کوي او پر دښمن به بری درکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسلامي حکومت لومړۍ دنده

په اسلامي نظام کي د واکدارانو لومړنۍ او تر ټولو ستره وظيفه د لمونځ قائمول دي.

قرآن پدې هکله فرمايي:

الّذِينَ إِن مّكّنّهُمْ فى الأَرْضِ أَقَامُوا الصلَوةَ وَ ءَاتَوُا الزّكوةَ وَ أَمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَ نَهَوْا عَنِ الْمُنكَرِ وَ للّهِ عَقِبَةُ الأُمُورِ * الحج:۲۱

هغه چي په ځمکي کي تمکين ورکړو، لمونځ قايموي، زکات ورکوي، په معروف ګمارل او له منکر نه مخنيوی کوي او د چارو پای الله لره دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لدې آیت نه په ډېر وضاحت سره معلومېږي چي د یوې غوره اسلامي ټولني په جوړولو کي ترټولو زیات اغېزمن کار، د لمانځه قایمول دي. که اسلامي حکومت پدې وتوانېدو چي جوماتونه له معنوي لحاظه آباد کړي، د جومات امامت صالح، متقي او په دین پوه داعي ته وسپاري، خلك له جومات سره عادت کړي او جومات چي د خلکو په فکري، معنوي، اجتماعي او سیاسي روزني کي کوم اغېزمن کارکولی شي هغه ترسره شي، کولی شي د ټولني ټولي ناخوالي سمي او ټول مشکلات حل کړي.

چي د یوه محل خلك، هره ورځ پنځه ځله راغونډېږي، په هري اونۍ کی د یوې منطقې خلك، یو ځل اجتماع کوي، په کال کي دوه ځله د یوې لویې ساحې اوسېدونکي په یوې ستري غونډې کي د اختر په شان دوو خاصو ورځو کي غونډه کوي او پدې اجتماعاتو کي ټول په منظمو لیکو کي د یوه بل څنګ ته، یوې قبلې ته مخه کوي، د واحد رب په وړاندي ودرېږي، په یوه امام پسې اقتدا کوي، د هغه په قومنده، لاسونه الله جل جلاله ته د تسلیمۍ په نامه پورته کوي، لاس تړلي ودرېږي، رکوع او سجده کوي، په خپلو حرکاتو کي له امام نه مخکي وروسته کېدل ګناه ګڼي، په خپلو منځونو کي معمولي فاصله، او ډېره کمه اندازه له یوه بل نه وروسته مخکي ودرېدل غلطي شمېري او له هغه نه ډډه کوي، دا ظاهري منظم حرکات له ژور فکري او معنوي احساس او یووالي سره توأم تر سره کېږي، د جمعې په هره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجتماع او د اختر په غونډو کي امام مکلف دی جامع او لاربښوونکې وینا وکړي او مقتدي مکلف دی په ډېر غور او دقت سره هغه واوري، د دولت رئیس مکلف دی چي په مرکز کي په خپله د دغو اجتماعاتو ریاست وکړي او شخصاً د لمانځه امامت وکړي او په لېري ځایونو کي د ده کفیل دا کار ترسره کړي. پدې سره چي د خلکو ترمنځ د یووالي، د مشرانو او کشرانو ترمنځ د بعد او فاصلې ختمولو، د یوه بل له حالت نه د خبرېدو، د محل، منطقې، ساحې او هېواد او نړۍ په وضعیت د پوهېدو، او سترو سترو اجتماعي کارونو ته د ولس د چمتو کولو کوم کار کېدی شي له بلي هیڅ لاري ممکن ندی.

تاسو چي د نړۍ د ډېرو منظمو، ځواکمنو، سیاسي او انقلابي احزابو، تنظیمي او تربیتي پروګرامونه او د حزبي جلسو څرنګوالی لدغه څه سره چي اسلام وضع کړي، مقایسه کړئ نو هلته د لمانځه او جماعت په اهمیت پوهېدی شئ.

دا د جماعت لمونځونه په حقیقت کي د حزب الله ورځنۍ، اونیزي او کلنۍ حزبي جلسې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ناصالح خلف نښه

قرآن عظیم الشان د ناصالح خلف او د هغه نا اهله ټولګي، چي ندی توانېدلی د خپل پتمن او سرلوړي سلف د عظمتونو او جلال ساتنه وکړي، يوه لويه او اساسي نښه د لمانځه ضايع کول ګڼي او فرمايي:

فخَلَفَ مِن بَعْدِهِمْ خَلْفٌ أضاعُوا الصلَوةَ وَ اتّبَعُوا الشهَوَتِ فَسوْفَ يَلْقَوْنَ غَياً * مريم: ۵۹

بیا له دوی نه وروسته هغه خلف (وروستني) ورپسې شول چي لمونځ ئې ضايع کړ او د نفس د غوښتنو متابعت ئې وکړ نو خود به له ورکاوي سره مخامخ کېږي.

يعنی چا چي لمونځ ضايع کړ او د نفس بنده شو، د يوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

باعزته او باعظمته قوم د شرف او د سرلوړی د لرغونې میراث ساتنه نشي کولی، ډېر ژر به په میراث ترلاسه کړی عزت بایلي او له سپکاوي او ورکاوي سره به مخامخ کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمونځ د کچه خویونو مانع

عظیم الشان قرآن د لمانځه د دې خصوصیت په هکله داسي ثرگندونه کوي:

إِنَّ الانسنَ خُلِقَ هَلُوعاً * إِذَا مَسهُ الشرُّ جَزُوعاً * وَ إِذَا مَسهُ الخَيرُ مَنُوعاً * إِلا الْمُصلِّينَ * الَّذِينَ هُمْ عَلى صلاتهِمْ دَائمُونَ * وَ الَّذِينَ فى أَمْوَلهِمْ حَقٌّ مَّعْلُومٌ * لِّلسائلِ وَ الْمَحْرُومِ * وَ الَّذِينَ يُصدِّقُونَ بِيَوْمِ الدِّينِ * وَ الَّذِينَ هُم مِّنْ عَذَابِ رَبهِم مُّشفِقُونَ * إِنَّ عَذَابَ رَبهِمْ غَيرُ مَأْمُونٍ * وَ الَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حَفِظُونَ * إِلا عَلى أَزْوَجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَت أَيْمَنهُمْ فَإِنهُمْ غَيرُ مَلُومِينَ * فَمَنِ ابْتَغَى وَرَاءَ ذَلِك فَأُولَئك هُمُ الْعَادُونَ * وَ الَّذِينَ هُمْ لأَمَنَتهِمْ وَ عَهْدِهِمْ رَعُونَ * وَ الَّذِينَ هُم بِشهَدَتهِمْ قَائمُونَ * وَ الَّذِينَ

(c) ketabton.com: The Digital Library

هُمْ عَلی صلاتهِمْ یحَافِظونَ * أُولَئك فی جَنّتٍ مُکْرَمُونَ *
المعارج: ۱۹- ۳۵

یقیناً چي انسان ډېر کم ظرفه او بې صبره پیدا شوی، چي شر ور ورسېږي، زګېروی کوونکی شي او چي خیر ئې په برخه شي (د خیر د کار) سخت مخنیوی کوونکی شي، مګر لمونځ کوونکي، هغه چي په خپل لمانځه پاینبت کوي او هغه چي په شتمنیو کي ئې د سوال کوونکو او بې وزلو لپاره ځرګنده برخه وي، او هغه چي د بدلې ورځ رښتونې ګڼي او هغه چي د خپل رب له عذابه وېرېږي، ځکه چي د دوی د رب له عذابه خوندي پاتې کېدا نشته، او هغه چي د خپلو شرم ځایونو ساتنه کوي، مګر په خپلو مېرمنو یا وینځو چي پدې صورت کي دوی پړه او ملامت ندي او چا چي لدې نه سربېره څه وغوښتل تېری کوونکي دي، او هغه چي د خپلو امانتونو او ژمنو پاملرنه کوي، او هغه چي په خپلو شهادت ورکولو په نېغه ودرېږي، او هغه چي د خپل لمانځه ساتنه کوي، د دوی به په جنت کي درناوی کېږي.

پدې مبارکو آیتونو کي لاندي ټکي د خاصي پاملرني وړ دي:

د ستونزو او کړاوونو په وخت کي بې صبري، سرټکول، بده ورځ جوړول او شکوه او شکایت کول او د شتمن کېدو په صورت کي بخل کول، د خیر په لار کي د خپل مال له مصرفولو ډډه او له خپلي شتمنۍ نه د ښېګڼي د هر کار د مخیوي په لار کي کار اخستل، د انسان هغه دوه ناوړه او بد خویونه دي چي د ده اکثره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجتماعي مشکلات له همدې نه راولاړيږي، لدې نه يوازې "مصلين" يعنى لمونځ کوونکي خوندي پاتې کيږي.

په دغو آيتو نو کي چي کومو سترو سترو اخلاقي ښېګڼو ته اشاره شوې په سر او پای کي ئې د لمانځه ذکر راغلی او ټول لمونځ کوونکو ته منسوب شوي چي معنا ئې دا ده: لمونځ د ټولو ښېګڼو د پيل نقطه ده، لمونځ د ټولو دغو ښېګڼو بنسټ دی، لمونځ په دغو ټولو ښېګڼو احاطه کړې، هم ئې د پيل عامل دی او هم د دوام.

همدا مطلب د المؤمنون د سورې په لومړنيو آيتونو کي داسي راغلي:

قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ* الّذِينَ هُمْ فى صلاتهِمْ خَشِعُونَ* وَ الّذِينَ هُمْ عَنِ اللّغْوِ مُعْرِضُونَ* وَ الّذِينَ هُمْ لِلزّكَوةِ فَعِلُونَ* وَ الّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حَفِظُونَ* إِلا عَلى أَزْوَجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَنهُمْ فَإِنهُمْ غَيرُ مَلُومِينَ* فَمَنِ ابْتَغَى وَرَاءَ ذَلِك فَأُولَئك هُمُ الْعَادُونَ* وَ الّذِينَ هُمْ لأَمَنَتهِمْ وَ عَهْدِهِمْ رَعُونَ* وَ الّذِينَ هُمْ عَلى صلَوَتهِمْ يحَافِظُونَ* أُولَئك هُمُ الْوَرِثُونَ* الّذِينَ يَرِثُونَ الْفِرْدَوْس هُمْ فِيهَا خَلِدُونَ*

المؤمنون: ١-١١

هغه مؤمنان بريالي شول چي په خپل لمانځه کي خشوع کوونکي وي او هغه چي له لغوي نه ډډه کوونکي وي او هغه چي د زکات ترسره کوونکی وي او هغه چي د خپل شرم ځايونو ساتونکي وي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

مګر په خپلو مېرمنو او وینځو چې پدې صورت کې پړه او ملامت ندي، خو څوك چې لدې نه سربېره څه وغواړي تېری کوونکي دي، او هغه چې د خپلو امانتونو او ژمنو پالونکي دي او هغه چې د خپلو لمونځونو ساتونکي وي، دوی هغه وارثان دي چې جنت الفردوس به ترلاسه کوي، په هغه کې به تل پاتې وي.

پدې آیتونو کې هم ګورئ چې د فلاح او بري د عواملو په ډله کې لومړی عامل له خشوع سره لمونځ او وروستی عامل د لمونځونو ساتنه ښودل شوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مسجد سمسوروونکي

د تولني معنوي او مادي رغونه او سمسورتيا د مسجد د معنوي سمسورتيا له لارې ممکن ده، له بلې لارې د يوې صالح ټولني جوړول امکان نه لري، خو هغه څوك دي چي مسجد آبادولی شي؟ قرآن پدې هکله داسي وضاحت کوي:

إِنَّمَا يَعْمُرُ مَسجِدَ اللّه مَنْ ءَامَنَ بِاللّه وَ الْيَوْمِ الاَخِرِ وَ أَقَامَ الصلَوةَ وَ ءَاتى الزّكوةَ وَ لَمْ يخْش إِلا اللّهَ فَعَسى أُولَئك أَن يَكُونُوا مِنَ الْمُهْتَدِينَ* البرائة: ١٨

د الله جوماتونه يوازي هغه څوك آبادولی شي چي په الله او د آخرت په ورځ ئې ايمان وي او لمونځ قايم کړي، او زکات ورکړي او له الله نه پرته له بل هيچا ونه وېرېږي، ښايي همدا کسان لارموندونکي وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يعنی مساجد هله رغېدی شي چي چاري ئې داسي چاته سپارل شوې وي چي واقعاً په خدای او آخرت ايمان لري، د لمانځه د اقامه کولو استعداد لري او د الله جل جلاله په لار کي د خپلو شتمنيو قربانولو ته چمتو وي او له الله جل جلاله نه پرته نه په خپل مرگ ژوند ، نه په خپل رزق، روزي او نه عزت او سپکاوي له بل چا وېره لري.

د جوماتونو ورانېدل او د ټولني په رغوني کي د هغوی د اساسي تاثير ختمېدل هلته پيل شي چي د جومات چاري هغه چا ته وسپارل شي چي له جومات نه د حق د غلبې، د الله د عبادت، او د شر او فساد د ځواکونو پرخلاف د مبارزې د سنگر او محراب په ځای له هغه نه ځانته د يوې گولې ډوډۍ ترلاسه کولو دوکان جوړ کړي. هم ئې اذان د څو پيسو لپاره، او هم ئې په محراب کي ودرېدل، محراب د هغه چا په واك کی وي چي له الله جل جلاله نه پرته له بل نه وېرېږي او د همدې لپاره د حق خبره نشي کولی، نه د ظالم د مخالفت جرأت کولی شي او نه له مظلوم نه د دفاع همت.

د جومات دنيا پرست او جبون متولي د جوماتونو د ورانولو ترټولو ستر مسبب وي.

ترهغه وخته د دنيا قيادت او زعامت د اسلام او مسلمانانو په لاس کي وو او په ټوله نړۍ ئې په فکري، اخلاقي، سياسي او حتی نظامي لحاظه حکومت کولو چي د جومات منبر او محراب ئې په هغو حرب کوونکو مجاهدو امامانو ښايسته وو چي له الله

(c) ketabton.com: The Digital Library

جل جلاله نه پرته نه له بل چا وېرېدل او نه ئې بل ته طمعه وه، او د اسلامي امت د برم د پای ته رسېدو او د عالم له قيادت نه د اسلام او مسلمانانو د خلع کېدو لړۍ هلته پيل شوې چي "محراب" ئې په "دوکان" بدل شوی او مجاهد امام ئې په طماع، مداح او جبون خطيب او د اقتدار د خاوندانو په يوه مزدور، چي هم ئې طمعه له ما سوی الله نه وه او هم وېره. د همدې لپاره بايد د امام د انتخاب په هکله ښه غور وشي، د مسلمانانو ولي الامر بايد داسي څوك د دې مهمي دندي لپاره وټاکي چي د هغه له ايمان، تقوی او علم نه مطمئن وي او پدې ئې باور وي چي هغه له امامت نه د خلکو په لارښوونې او ديني روزني کي کار اخلي او هېڅکله لدې مقدسي وظيفې نه ځانته د معيشت د تأمين حرفه نه جوړوي. د دوی د معيشت د تأمين لپاره بايد نوري عزتمني او پتمني لاري ولټول شي، د آذان او امامت په نامه له خلکو نه څه ترلاسه کول، په هيڅ مذهب کي جواز نلري، رسول الله صلی الله عليه وسلم عثمان بن ابی العاص ته وفرمايل: داسی مؤذن ونيسه چي په خپل اذان له چا بدله نه غواړي:

عَنْ عُثْمَانَ بْنِ أَبِي الْعَاصِ قَالَ إِنَّ مِنْ آخِرِ مَا عَهِدَ إِلَيَّ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّه عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنِ اتَّخِذْ مُؤَذِّنًا لَا يَأْخُذُ عَلَى أَذَانِهِ أَجْرًا يَحْتَسِبَ فِي أَذَانِهِ * رواه الخمسة

د اسلام دښمنانو د دين د سپکولو لپاره د امام او عالم د سپکولو لار غوره کړه، هغه ئې د بل دړي ته په ودرېدو او د يوې

مړې ډوډۍ ترلاسه کولو لپاره سوال ته مجبور کړ او پدې ترتیب ئې د جومات امام د خلکو په سترگو کي سپك او بې عزته کړ او د ولس له قیادت او مشرۍ نه ئې خلع کړ او د ده او نورو زعامت ئې خانانو، ملکانو، اربابانو او بډایانو ته وسپارو او هڅه ئې وکړه چي منبر او محراب د ظالمو او مفسدو واکدارانو د بقا لپاره د دعا په ځای بدل شي.

د امام په امامت د مقتدیانو رضایت ضروري دی، رسول الله صلی الله علیه وسلم هغه امام د لعنت وړ گڼي چي خلك د ده په امامت راضي نه وي او دی په خپل امامت ټینگار کوي. په دې هکله داسي فرمایي:

عَنِ ابْنِ عَبّاسٍ عَنْ رَسُولِ اللّه صَلّی اللّه عَلَیْه وَسَلّمَ قَالَ ثَلَاثَةٌ لَا تَرْتَفِعُ صَلَاتُهُمْ فَوْقَ رُءُوسِهِمْ شِبْرًا رَجُلٌ أَمّ قَوْمًا وَهُمْ لَهُ کَارِهُونَ و ..." رواه ابن ماجه

درې کسان داسي دي چي لمونځ ئې له سر نه د یوې لوېشتی په اندازه پورته نه درومي(نه قبلېږي) یو ئې هغه کس دی چي د خلکو امامت کوي په داسی حال کی چي خلك له ده نه کرکه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مسجد آداب

د ځمکي په سر ترټولو غوره او مقدس ځای مسجد دی، په مسلمان د هغه خاص احترام لازم دی، مسجد ته د ننوتلو او وتلو په وخت کي باید د هغه آداب مراعات شي، د لاندنیو آدابو توصیه شوې:

دا غوره ده چي جومات ته په اوداسه داخل شئ، خو د جنابت په حالت کي باید له ننوتلو نه ډډه وشي.

رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمايي:

عَنْ أم سَلَمَةَ قَالَتْ دَخَلَ رَسُولُ اللّه صَلّى اللّه عَلَيْهِ وَسَلّمَ صَرْحَةَ هَذَا الْمَسْجِدِ فَنَادَى بِأَعْلَى صَوْتِهِ إِنّ الْمَسْجِدَ لَا يَحِلُّ لِجُنُبٍ وَلَا لِحَائِضَ* رواه ابن ماجه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنب او حائضي شځي ته روا نده چي جومات ته ننوځي.

په هغه صورت کي چي د بوی ناك خوراك په وجه یا د خیرو، خولو په وجه له تا نه داسي تعفن پورته کېږي چي بل ځوروي، نو جومات ته له تلو ډډه وکړه.

رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایي:

مَنْ أَكَلَ مِنْ هَذِهِ الشَّجَرَةِ الْمُنْتِنَةِ فَلَا يَقْرَبَنَّ مَسْجِدَنَا ...
منفق علیه

چا چي لدي بوی ناکو بوټو (پیاز او هوږي) نه څه وخوړل نو زمونږ جومات ته دي نه راځي.

- د جومات په دروازې له داخلېدو سره سم دا دعا وکړه:

اللّهُمّ افْتَحْ لِي أَبْوَابَ رَحْمَتِكَ ... رواه مسلم

باري خدایه! ماله د خپل رحمت دروازې پرانیزه.

- په هغه صورت کي په خلکو سلام واچوه چي آذان، اقامت یا خطبه نه ویل کېږه او خلك په جمع نه وو ولاړ.
- جومات ته له داخلېدو سره سم د مسجد د تحیې دوه رکعته لمونځ ادا کړه.

رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایي:

إِذَا دَخَلَ أَحَدُكُمُ الْمَسْجِدَ فَلَا يَجْلِسْ حَتّى يُصَلِّيَ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رَكْعَتَيْنِ* متفق عليه

له تاسو نه چي كوم كس جومات ته داخل شي نو تر هغه پوري دي نه كښېني چي دوه ركعته لمونځ ئې نه وي كړی.

- په خالي ځای كي ودرېږه، ځانته په جومات كي ثابت ځای مه ټاكه، د خلكو په او ږو تېرېدل او مخكي صف ته ځان رسول منع دي.

نَهَى رَسُولُ اللّه صَلّى اللّه عَلَيْه وَسَلّمَ عَنْ ... وَأَنْ يُوَطِّنَ الرَّجُلُ الْمَكَانَ فِي الْمَسْجِدِ كَمَا يُوَطِّنُ الْبَعِيرُ*
رواه ابوداود والنسائي

رسول الله صلى الله عليه وسلم لدې نه منع كړې چي څوك په جومات كی ځانته خاص ځای و ټاكي، داسی لكه اوښ چي ځانته خاص ځای غوره كوي.

- په جومات كي د راكړي وركړي خبري، سوال كول، ورك شی لټول، شور او زوږ كول منع دي.

رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايي:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ أَنّ رَسُولَ اللّه صَلّى اللّه عَلَيْه وَسَلّمَ قَالَ إِذَا رَأَيْتُم مَنْ يَبِيعُ أَوْ يَبْتَاعُ فِي الْمَسْجِد فَقُولُوا لَا أَرْبَحَ اللّهُ تِجَارَتَكَ وَإِذَا رَأَيْتُمْ مَنْ يَنْشُدُ فِيهِ ضَالّةً فَقُولُوا لَا رَدّ اللّهُ عَلَيْكَ*
رواه الترمذي والدارمي

كه څوك مو وليدو چي په جومات كی څه پلوري او يا ئې اخلي نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته ووایئ: په تجارت کي دي گټه ومشه، او که مو وليدو چي په هغه کی ورك شوی شی لټوي نو ورته ووایئ: الله دي درته پيدا نکړي.

- له جومات نه او جومات ته د تلو له لاري نه ناولي او مضر شيان لري کول، د جومات معطره کول، پاکول او روښانه کول د ثواب کارونه دي.

رسول الله صلی الله عليه وسلم فرمايي:

عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِك قَالَ قَالَ رَسُولُ اللّه صَلّى اللّه عَلَيْه وَسَلّمَ عُرِضَتْ عَلَيّ أُجُورُ أُمّتِي حَتّى الْقَذَاةُ يُخْرِجُهَا الرّجُلُ مِنَ الْمَسْجِدِ ... رواه الترمذی وابوداود

ما ته زما د امت د اعمالو بدلي راوښودلی شوې، حتی د هغه چا اجر هم چي له جومات نه پرېوتي او ناپاك شيان باسي.

عَنْ عَائشَةَ قَالَتْ أَمَرَ رَسُولُ اللّه صَلّى اللّه عَلَيْهِ وَسَلّمَ بِبِنَاءِ الْمَسَاجِدِ فِي الدُّورِ وَأَنْ تُنَظّفَ وَتُطَيّبَ *

رواه ابوداود والترمذی

رسول الله صلی الله عليه وسلم په کليو کی د جوماتونو د جوړولو، پاکولو او معطر کولو امر کړی دی.

- جومات د مؤمن لپاره داسي وي لکه اوبه د ماهي لپاره، او د منافق لپاره داسي لکه قفس د مرغه لپاره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمايي:

المؤمن في المسجد كالسمك في الماء والمنافق في المسجد كالطيرفي القفس.

- د امام وينا او خطبې ته بايد په ډېر دقت سره توجه وشي.

رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمايي:

عَنِ ابْنِ عَبّاسٍ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللّه صَلّى اللّه عَلَيْه وَسَلّمَ مَنْ تَكَلّمَ يَوْمَ الْجُمُعَة وَالْإِمَامُ يَخْطُبُ فَهُوَ كَمَثَلِ الْحمَارِ يَحْمِلُ أَسْفَارًا وَالّذِي يَقُولُ لَهُ أَنْصِتْ لَيْسَ لَهُ جُمُعَةٌ *...

رواه احمد

څوك چي د جمعې په ورځ، هغه وخت چي امام خطبه وايي، خبري کوي د هغه بوده په څېر دی چي کتابونه پرې بار وي.

- له جومات نه د وتلو په وخت کي دا دعا وکړه:

اللهم اني أسئلك من فضلك العظيم

باري خدايه! ستا د ستر فضل سوال درته کوم.

رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمايي:

عَنْ أَبِي أُسَيْد قَالَ قَالَ رَسُولُ اللّه صَلّى اللّه عَلَيْه وَسَلّمَ إِذَا دَخَلَ أَحَدُكُمُ الْمَسْجِدَ فَلْيَقُلِ اللّهُمّ افْتَحْ لِي أَبْوَابَ رَحْمَتِكَ وَإِذَا خَرَجَ فَلْيَقُلِ اللّهُمّ إِنّي أَسْأَلُكَ مِنْ فَضْلِكَ *

(c) ketabton.com: The Digital Library

رواه مسلم

څوك چي جومات ته داخلېږي نو وايي دي: خدايه د خپل رحمت دروازې راته پرانيزه،او چي له جومات نه وځي نو وايي دي: خدايه ستا كرم او فضل غواړم.

- له جومات سره ستا د زړه رابطه بايد تل ټينګه وي او له هرلمانځه وروسته بايد ستا په زړه كي دا تمنا وي چي ژر د بل لمانځه وخت راورسېږي چي ته جومات ته ځان ورسوې.

رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايي:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ أَنَّ رَسُولَ اللَّه صَلّى اللّه عَلَيْهِ وَسَلّمَ قَالَ سَبْعَةٌ يُظِلُّهُمُ اللَّهُ فِي ظِلّه يَوْمَ لَا ظِلّ إِلّا ظِلُّهُ ... وَرَجُلٌ كَانَ قَلْبُهُ مُعَلَّقًا بِالْمَسْجِدِ إِذَا خَرَجَ مِنْهُ حَتّى يَعُودَ إِلَيْهِ ...

متفق عليه

اوه كسان داسي دي چي په هغه ورځ به ئې الله په خپل سيوري كى ساتي چي د ده له سيوري پرته به بل سيورى نه وي ... لدي كسانو نه يو هغه دى چي زړه ئې په جومات پوري تړلى وي، له وتلو نه بيا تر هغه چي جومات ته بېرته راوګرځي ...

- د غايب او له جماعت نه د محروم شوي ورور پوښتنه وكړه، كه بيمار وو عيادت ته ئې ورشه، له جمعې نه يا مجبور او مريض وروسته كېږي يا منافق.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اساساً بايد لمونځ په جماعت سره ادا شي، انفرادي لمونځ د مجبوريت په حالت کي په استثنايي ډول جايز شوی، که کله له لومړۍ جمعې نه محروم شوې د انفرادي لمانځه په ځای په بلې جمعې کي لمونځ ادا کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لمانځه او جماعت تارك

قـرآن د كـافرانو پـه خـلاف د جگـړي توقـف د دوی د وژلـو، نيولو، محاصره كولو او دوی ته په هر قدم كي د كمين نيولو خاتمه په هغه صورت كي جايز گڼي چي:

- له كفر او لـه اسلام سر ه لـه د ښمنۍ نه خپله بيزاري او توبـه اعلان كړي.
- لمونځ وكړي.
- زكات وركړي

لكه چي فرمايي:

فَإِن تَابُوا وَأَقَامُوا الصلَوةَ وَءَاتَوُا الزكوةَ فَخَلُّوا سبيلهُمْ إِنَّ اللّهَ غَفُورٌ رّحِيمٌ * التوبة: ۵

كه ئې توبه وكړه، لمونځ ئې قايم كړ او زكات ئې وركړ، نو لاره ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشې کړئ، بیشکه چي خدای بخښونکی مهربان دی،

لدې آیت نه په څرګنده توګه معلومېږي چي د لمانځه له تارکینو او د زکات له مانعینو سره جګړه کېدی شي، ابوبکر صدیق رضی الله عنه په همدې آیت باندې استناد وکړ او د هغو خلکو په خلاف ئې د جګړي فیصله وکړه چي د اسلام د عوا ئې درلوده خو د زکات له ورکړي ئې امتناع کوله. رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایي:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ أَنَّ رَسُولَ اللَّه صَلَّى اللَّه عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِه لَقَدْ هَمَمْتُ أَنْ آمُرَ بِحَطَبٍ فَيُحْطَبَ ثُمَّ آمُرَ بِالصَّلَاةِ فَيُؤَذَّنَ لَهَا ثُمَّ آمُرَ رَجُلًا فَيَؤُمَّ النَّاسَ ثُمَّ أُخَالِفَ إِلَى رِجَالٍ فَأُحَرِّقَ عَلَيْهِمْ بُيُوتَهُمْ* متفق علیه

زما دي په هغه ذات قسم وي چي زما ژوند د ده په واك کي دی چي ډېر ځله مي اراده کړې چي د لرګیو راغونډولو امر وکړم، نو چي راغونډ کړی شی، بیا د لمانحه ادا کولو هدایت ورکړم، نو آذان وشي، او بیا چا ته ووایم چي د خلکو امامت وکړي، خلك په مسجد کي پرېږدم او ولاړ شم او د هغو کسانو کورونه وسوځوم چي جومات ته ندي حاضر شوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قنوت

قنوت هغه دعا ده چي له ډېري زارۍ سره توأم وي، د دې دعا ځيني خاص الفاظ روايت شوي چي د وتر واجب د آخري رکعت له رکوع نه د مخه او د مصيبتونو په وخت کي د سهار لمانځه د آخري رکعت په قومه کي لوستل کېږي، چي ځيني ئې دا دي:

اللهم انا نستعينك و نستغفرك و نؤمن بك و نتوكل عليك و نثنى عليك الخير و نشكرك و لانكفرك و نخلع و نترك من يفجرك. اللهم اياك نعبد و لك نصلى و نسجد و اليك نسعى و نحفد و نرجوا رحمتك و نخشى عذابك ان عذابك بالكفار ملحق*

الهي! له تا نه مرسته غواړو، له تا نه بخښنه غواړو، په تا ايمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوړو، په تا توکل کوو، په تا غوره ثنا وايو، ستا شکر په ځای کوو او ناشکري دي نه کوو، بدکاران پرېږدو او ترې لېري کېږو. اې باري خدايه! يوازې ستا عبادت کوو، ستا لمانځنه کوو، تا ته سجده کوو، ستا په لوري هڅه کوو، ستا عبادت کې هاند کوو، ستا د رحمت هيله کوو، او له عذاب نه دي وېرېږو، ستا عذاب حتماً په کافرانو پرېوتونکی دی.

قَالَ الْحَسَنُ بْنُ عَلِيٍّ رَضِيَ اللّه عَنْهمَا عَلّمَني رَسُولُ اللّه صَلّى اللّه عَلَيْهِ وَسَلّمَ كَلِمَاتٍ أَقُولُهُنّ فِي الْوِتْرِ اللّهُمّ اهْدني فِيمَنْ هَدَيْتَ وَعَافني فِيمَنْ عَافَيْتَ وَتولّني فِيمَنْ تَوَلّيْتَ وَبَارِكْ لِي فِيمَا أَعْطَيْتَ وَقني شَرّ مَا قَضَيْتَ فَإِنّكَ تَقْضِي وَلَا يُقْضَى عَلَيْكَ وَإِنّهُ لَا يَذِلُّ مَنْ وَالَيْتَ تَبَارَكْتَ رَبّنَا وَتَعَالَيْتَ* رواه الترمذی

اې مولا! مونږ هدايت کړې د هغو په شان چې تا هدايت کړي، عافيت مو په برخه کړې د هغوپه شان چې تا ورته عافيت ورکړی، او زمونږ پالنه وکړې د هغو په شان چې تا ئې پالنه کړې، په هغه څه کې چې مونږ ته دې راکړي برکت واچوې، د خپلو پرېکړو له شر نه مو وساتې، فيصلې خو ته کوې، ستا په خلاف فيصله نشي کېدی، ته چې له چا سره دوستي وکړې، هيڅکله به ذليل نشي، او عزتمن به نشي هغه چې ته ئې دښمن وګڼې، بابرکته يې اې زمونږ ربه او لوړ يې، له تا نه بخښنه غواړو او ستا په لوري درګرځو او توبه کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اللهم اغفرلنا و للمؤمنين و المؤمنات، و المسلمين و المسلمات اللهم اصلحهم و اصلح ذات بينهم و الف بين قلوبهم و انصرهم على عدوك و عدوهم اله الحق، لا اله غيرك.

اى مولا ربه! مونږ ته بخښنه وکړې او با ايمانه نارينه او ښځو او مسلمانه نارينه او ښځو ته، خدايه! دوی اصلاح کړې، او د دوی ترمنځ اړيکي اصلاح کړې، او زړونه ئې سره نژدې کړې، ستا په دښمن او د دوی په خپل دښمن ورته برى ورکړې، اې حقيقي معبوده! له تا نه پرته بل معبود نشته.

اللهم عذب الكفرة و الق فى قلوبهم الرعب و خالف بين كلمتهم و انزل عليهم رجزك و عذابك و انزل بهم بأسك الذى لا ترده عن القوم المجرمين.

مولا ربه! کافران تعذيب کړه، په زړونو کي ئې وېره واچوه، په نظراتو او خبرو کي ئې اختلاف راولاړ کړه، په دوی خپل اضطراب او عذاب رانازل کړه، خپل هغه مصيبت په دوی نازل کړه چي له مجرمانو نه ئې نه ردوې.

اللّهُمّ رَحْمَتَكَ أرْجُو فَلَا تَكلْني إلَى نَفْسِي طَرْفَةَ عَيْنٍ وَأَصْلِحْ لِي شَأْنِي كُلّهُ لَا إِلَهَ إلّا أَنْتَ*

الهي! ستا د رحمت هيله کوو، خپلو ځانونو ته مو د سترګو رپ په اندازه ونه سپارې، ټولي چاري مو راته روغي کړې، له تانه پرته بل معبود نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يا حی يا قيوم يا ذالجلال و الاكرام يا ارحم الراحمين، برحمتك نستغيث فاغثنا.

اې تل ژونديه! اې قايموونيكه! اې د جلال او اكرام خاونده! اې ترهر مهربان نه زيات مهربانه! ستا په رحمت درته استغاثه كوو، زمونږ لاس نيوی وكړه.

اللهم فارج الهم و كاشف الغم رحمان الدنيا و الآخرة و رحيمهما ، ارحمنا رحمة من عندك تغنينا بها عن رحمة من سواك.

الهي! د انديښنو وړونكيه، دغمونو پای ته رسونكيه، د دنيا او آخرت رحمان او رحيمه خدايه! له خپلې خوا په مونږ داسې پيرزوينه وكړې چې له تا نه پرته د بل چا له پيرزوينې نه مو بې نيازه كړې.

اللهم اقسم لنا من خشيتك ما تحول به بيننا و بين معصيتك، و من طاعتك ماتبلغنا به جنتك، و من اليقين ما تهون به علينا مصائب الدنيا ، اللهم لا تجعل مصيبتنا فی ديننا ، اللهم لا تجعل الدنيا اكبر همنا و لا مبلغ علمنا و لاغاية رغبتنا و لا تسلط علينا بذنوبنا من لا يخافك و لايرحمنا.

الهي! له خپل خشيت او ترهې نه مونږ ته هغه څه راپه برخه كړې چې زمونږ او له تا نه د معصيت ترمنځ خنډ شي او له خپل طاعت

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخه هغه څه چي ستا جنت ته مو ورسوي او له یقین او باور نه هغه څه چي د دنیا مصیبتونه راباندي آسانه کړي. الهي! په دیانت کي مو کومه ستونزه او مصیبت راپیدا نه کړې، الهي! دنیا راته ترټولو ستره اندېښنه او زمونږ د علم وروستی حد او د خپل رغبت غایه او پای ونه گرځوې. او زمونږ د گناهونو په وجه هغه څوك را باندي مسلط مکړې چي له تا نه وېره نلري او پر مونږ رحم نکوي.

اللهم اعنا و لا تعن علینا، اللهم انصرنا و لا تنصرعلینا ، اللهم اهدنا و یسر الهدی لنا ، اللهم انصرنا علی من بغی علینا.

الهي! زمونږ مرسته وکړې او بل ته په مونږ مرسته ورنکړې، الهي! مونږ ته بری راکړې او بل په مونږ برلاسی مه کړې، الهي! مونږ ته لارښوونه وکړې او په سمي لاره تگ راته آسانه کړې. الهي! په هغه چا مونږ ته بری راکړې چي په مونږ ئې تېری کړی.

اللهم اغننا بحلالك عن حرامك، و بفضلك عن من سواك.

الهي! په خپل حلال رزق دي مونږ له حرامونه بې نیازه کړې او په خپل فضل دي مونږ له تا نه پرته له بل چا نه مستغني کړې.

سبحانك اللهم و بحمدك نشهد ان لا اله الا انت نستغفرك و نتوب الیك.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الهي! پاکي تالره ده او ستاینه دي، شهادت ورکوو چي له تانه پرته بل معبود نشته، بخښنه درنه غواړو او ستا لوري ته درګرځو او توبه کوو.

که کولی شې د وتر لمونځ دي حتماً د شپې وروستۍ برخي ته پرېږده او هغه وخت د تهجد د څو رکعته لمونځ په پای کي د وتر لمونځ ادا کړه.

له الله جل جلاله سره د راز او نیاز او د دعا د ژر قبلېدو د هر ښه وخت همدا د شپې دربیمه برخه ده، هلته چي نور په خوارږه خوب ببده وي، هري خوا ته چوپتیا وي، له دنیوي فکرونو او مصروفیتونو نه فارغ او حواس دي جمع وي.

رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایي:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللّه صَلّى اللّهم عَلَيْهِ وَسَلّمَ رَحِمَ اللّهُ رَجُلًا قَامَ مِنَ اللّيْلِ فَصَلّى وَأَيْقَظَ امْرَأَتَهُ فَصَلّتْ فَإِنْ أَبَتْ رَشّ فِي وَجْهِهَا الْمَاءَ، رَحِمَ اللّهُ امْرَأَةً قَامَتْ مِنَ اللّيْلِ فَصَلّتْ وَأَيْقَظَتْ زَوْجَهَا فَصَلّى فَإِنْ أَبَى رَشّتْ فِي وَجْهِهِ الْمَاءَ * رواه ابن ماجه

الله دي پر هغه سړي رحم وکړي چي د شپې پاڅي، لمونځ وکړي او خپله ښځه هم ویښه کړي ترڅو لمونځ وکړي، که چېري پورته نشوه نو څو څاڅکي اوبه ئې پرمخ وشیندي. الله دي پرهغه ښځي رحم وکړي چي د شپې پاڅي، لمونځ وکړي او خپل خاوند د لمانځه لپاره ویښ کړي که چېري پورته نشو نو څو څاڅکي اوبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځې پرمخ وشيندي.

د دې مختصرې رسالې په پای کې بايد ووايم: که له ما نه څوک پوښتنه وکړي چې په خپل ژوند کې له کوم څه نه ترهر څه زيات خوند او لذت اخلې؟ نو په خدای قسم چې زما د زړه ځواب به دا وي:

د شپې په زړه کې هغه لمونځ چې په هغه کې مې د ېرې د ېرې اوښکې له سترگو وبهېږي، هومره چې ټول مخ، ږېره او د سجدې ځای مې په اوښکو لوند شي.

وآخردعوانا ان الحمد لله رب العالمين

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library